

GEGUŽĖ

1977

MAY

SKAUTU AIDAS

GEGUŽĖ **1977** MAY

SKAUTU AIDAS THE SCOUTS ECHO

A Lithuanian youth Magazine, published monthly except July and August by The Lithuanian Scouts Association. Not for profit Illinois Corporation.

Subscription \$5.00 yearly, \$3.00 halfyearly, single copy 50c.

Second Class postage paid at Chicago, Illinois

• Office of Publication:
Skautu Aidas
6842 So. Campbell Ave.
Chicago, Ill. 60629

• Editor in Chief - Sofija Jelionienė
6111 So. California Ave.
Chicago, Ill. 60629

• Managing Editor - A. Orentas
6842 So. Campbell Ave.
Chicago, Ill. 60629

SKAUTU AIDAS

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Isteigtas 1923.III.15

Siauliuose, Lietuvoje

Leidžia LSS Tarybos Pirmija

Prenumerata: metams - \$5.00, pusei metu - \$3.00, atskiro nr. kaina - 50c.
Garbės prenumerata - \$10.00, garbės leidėjo prenumerata - \$25.00.

Vyr. redaktorė - v.s. Sofija Jelionienė, 6111 So. California Ave.,
Chicago, Ill. 60629

Red. pavaduotojas - s. Balys Vosylius
Techninis redaktorius - v.s. Vladas Vijeikis
Redakcijos nariai: ps. Rita Fabijonienė, vyr.sk. vyr.sl. Dalia Petreikytė,
v.s. Ona Rozniekienė, v.s. Ona Saulaitienė,
v.s. Antanas Saulaitis, SJ,
v.s. Bronius Žalys, Australija.

Administratorius: - s. Augustinas Orentas, 6842 So. Campbell Ave.
Chicago, Ill. 60629

Redakcija taiso rašinius savo nuožiūra

Viršelyje — Netikėtas svečias — Ritos Kupcikevičiūtės piešinys

Pašto dėžutė

Gautame iš Brazilijos laiške sesė Eug. Bacevičienė rašo:

...Dirbu kiek tik galiu ir sugebu; ypač dabar sunkiau, kai netekom kun. A. Saulaičio. Labai sunku priimti jo išvažiavimą, bet Dievo keliai nežinomi ir mūsų paguoda yra, kad jis, nors ir būdamas toli, žada mums padėti, nes labai gerai pažįsta mūsų vaikus, gyvenimo sąlygas ir visas problemas.

Neseniai gavom SKAUTŲ AIDĄ, kuris paskirtas Australijos rajonui. Labai įdomu! Kokie jie organizuoti.

Būčiau labai laiminga, jei galėčiau dalyvauti VI Taut. Stovykloje Australijoje, bet yra labai sunku surinkti tiek pinigų. Dabar mes, suruošę kelis parengimus, vos vos galėjom nupirkti dvi palapines. Mūsų žmonių finansinės sąlygos yra labai sunkios, palyginus su jūsiškėmis.

Ta proga norėčiau labai širdingai padėkoti per SKAUTŲ AIDĄ Toronto, Kanadoje, Vandens Val-

ties jūrų skautėms už paramą — SKAUTŲ AIDO prenumeratą.

Pernai vasarą su Amerikos ir Kanados skautų jaunimu susipažinę Beatriz ir Robertas labai rimtai atlieka savo pareigas; Beatriz suorganizavo skaučių sektą. Jos labai gražiai pasirodo scenoje dainuodamos. Robertas Saldys ruošiasi įstoti į universitetą; daug mokosi, bet spėja ir skautiškus darbus gerai atlikti.

Linkėjimai visiems! Budžiu!

Eugenija Bacevičienė,
Sao Paulo, Brazilija

Miela Sese Redaktore,

Šių metų Toronto Kaziuko mugėje mūsų mažos "skilties" gražūs rezultatai — 400 dol. SKAUTŲ AIDUI.

Neturėdama daugiau ką papildyti, gal galėčiau tik pasiūlyti Chicagai, New Yorkui, Clevelandui ir kitų vietovių tuntams bei vienetams pasekti mūsų gerojo darbo SKAUTŲ AIDUI pavyzdžiu. Reikia tik vieno asmens, kuris su-

telktų keletą "veteranų-ų", turinčių vieną kitą valandėlę laiko ir kad suprastų šį būtiną reikalą. Taip mes ir "iškepėm" SKAUTŲ AIDO "skiltį", kurios užsimojimas — Kaziuko mugės metu praveisti SKAUTŲ AIDO vaju. Kasmet to vajaus metu sagstome širdeles su šukiu: "AUKOKITE SKAUTŲ AIDUI!"

Visų mūsų geriausi linkėjimai SKAUTŲ AIDUI ir jo talkininkams!

Tegyvuoją SKAUTŲ AIDAS!

sesė Birutė Abromaitienė,
SKAUTŲ AIDO igaliotinė
Toronte, Kanadoje

...Prašau padėkoti P.P., rašančiam skyrelyje "Gamtos draugystėje" už puikius rašinius, kuriuose taip paprastai, švelniai, su didele meile pristatomas gamtos grožis, aplinka, kuri mus supa.

Tai įdomiausias SKAUTŲ AIDO skyrius, kurį pirmiausiai perskaičiau; prisipažinsiu, labiau pamilau gamtą ir visa, kas joje yra. Neabejoju, kad taip rašyti gali tik labai gamtą mylintis ir ją stebintis žmogus. Mes, skautai, visi turėtume tai daryti. Ačiū Jums, P.P.! Spėju, kad P.P. yra sesė!

SKAUTŲ AIDO skaitytoja
iš Chicagos

MOTINA M. PEČKAUSKAITĖS "SENAME DVARE"

Motina — gyvybės nešėja; jos vardas neatrišamai susijęs su meile, globa, rūpesčiu savo vaikams. Eidami atgal į tolimą istoriją, rasime religiją, kur didžiųjų dievų motinos buvo garbinamos, joms šventyklos statomos. Jei seksime Lietuvos istoriją, gal daugumas pasakys, kad čia vyravo patriarchatas — buvo "tėvo namai", bet mūsų tautosaka duoda visai kitokį vaizdą. Gal tai ir buvo tėvo namai, bet pačios laimingiausios dienos buvo "pas motinėle", kurią dainose prisimena ne tik jaunamartė, bet ir į svetimą kraštą patekęs sūnus.

Pasakose ir dainose net ir mirusi motina nesiliauja rūpintis vaikų rūpesčiais ir vargais. Jos vėlė, perėjusi į kapo lazdyną ar liepą, šakomis glosto pasilikusius našlaičius, šnabžda jiems paguodos žodžius.

Nelaimėn patekusi dukra, paukšteliu virtus, skrenda pas motinėle paguodai. Mirštąs karo lauke sūnus prašo žirgo parnešti žinią motinai.

Nežiūrint, kiek gyvenimo sąlygos keitėsi, motinos svarbos niekas negali paneigti. Šiandien, kada gyvenimo tempas, rodos, žaibu lekia, kada skrajojantys kilimai ir kelionės į mėnulį virto realybe, kada mes, dabartinis jaunimas, jau, rodos, viską žinome daugiau negu vyresnieji, savo žemės rūpestėlius vistiek nešame mamai.

Nežiūrint, kiek būtume kritiškai ar skeptiškai, turime pripažinti, kad visi mūsų išsakyti ar neišsakyti rūpesčiai rezonuoja motinos širdy — senos, jaunos, mokytos ar nemokytos motinos širdy. Gal kartais net paklausiam — ir ko ji taip rūpinasi?... Daug garsių žmonių, įtakingų mokslininkų neabejodami pripažįsta tiesioginę ar netiesioginę motinos įtaką jų atsiekimams ir jie, tur būt, žino, ką sako...

Daugybė pasaulio rašytojų daug tomų paskyrė motinai, mūsų pačių literatūroje sunku rasti rašytoją, nepaminėjusį motinos — jų net neišskaičiuosi. Aš sustosiu tik prie vienos mūsų rašytojos — Marijos Pečkauskaitės — Šatrijos Raganos.

Ją išskyriau iš kitų pirmiausia dėl to, kad jos vardu yra pasivadinęs mūsų Sydnejaus Vyresnių Skaučių Būrelis. Vardą jos pasirinko tikrai su tikslu ir apgalvojusios. Marija Pečkauskaitė — Šatrijos Ragana jau tais laikais (19-to šimtmečio gale, 20-to pradžioje) be plakatų ir demonstracijų įrodė moters intelektualinę lygybę. Savo nenuilstamu darbu ji pasiekė aukšto lygio kaip visuomenininkė, rašytoja, pedagogė ir auklėtoja.

Užaugo ji to laiko dvaro aplinkoj, labai prisirišusi prie savo šeimos. Kaip Vaižgantas rašo: šeimos aplinką ji pergyveno, kaip paukštelis lizdą, ir visa jos kūdikystė buvo auksinė, saulėta.

Labai mylėjo savo motiną, kuri turėjo didelės įtakos jos charakterio susiformavimui. Motina šeimą auklėjo demokratiška, artimo meilės dvasia.

Pečkauskaitė savo šeimos ir savo vaikų neturėjo, bet visą savo amžių pašventė auklėjimui, skleisdama motinišką meilę savo auklėtinių tarpe.

Būtų per ilgą čia išskaičiuoti visus jos raštus ir knygas. Sustosiu tik prie vienos, Pečkauskaitės autobiografinės apysakos "Sename Dvare". Čia, mažos Irutės asmeny, įjauta visa autorės vaikystė. Skaitant, atrodo, persikeli į visai kitą, lyg pasakų pasaulį, — tokį ramų, jaukų, be problemų, jos mylimos motinos, kurią ji vadino mamate, prieglobsty.

Motinai skirtos dienos proga, užmirškime ir mes bent trumpam šios dienos rūpesčius. Persikelkim trumpam žvilgsniui į tą seną dvarą,

į Irutės svajonių pasaulį ir jos žodžiais perduokime švelnumą ir meilę savo motinoms. Visoms motinoms, kur jos bebūtų...

Raudoniems saulėlydžiams begestant, baltų rožių sidabrinės akys žiūri į mane pro langą...

Ir nuskyniau vieną baltą rožę ir glaudžiu prie žiedo karštą kaktą... Motin mano! ar ne tavo rankos — baltos, meilios ir švelnutės — taip meilingai mane glamonėja?

Ašaromis apsirasojo žiedas...

O pro langą sidabrinės akys žiūri vis. Ir jų kvapo bangos audžia seną seną aukso sapną.

Už miškų, už upių tarp daubų stovi seno dvaro medinis rūmas. Ne aukštas, bet ilgas ir platus, su dideliu prieangiu. Pilnas meilių kampelių, jaukus ir šiltas, ištikimas visų mūsų džiaugsmų ir liūdesių savo prieglobstin priėmėjas. Prieš jį didelis, miegūstas tvenkinys su paslaptinomis gelmėmis; vakarais mėnesio ir žvaigždžių auksinamas, išikvėpėjęs, išsivajojęs sodas.

Yra sode mažas pussalėlis, į tvenkinį isikišęs, visas gėlėmis apibertas. Ant jo kranto auga gluosnis, kurio stuobrys, matyti kitąsyk nukirstas, išleido tris naujus stuobrelius ir sudarė tarsi fotelį, kuriame labai patogiai galima sėdėti. Radova tą kampelį su mamate. Mamatė išpiovė ant vieno stuobrelio mano raidę ir tarė:

— Dabar čia bus tavo fotelis, Iruse. O kai čia sėdėsi, atsimink mamatę — ir vien geros ir gražios mintys teateinie į tavo galvelę.

Šį pavasarį dažnai sėdžiu gluosnio fotelyje, nes ruošiu dovanėlę mamatės vardinėms. Žiemą pramokau siuvinėti ir išgeidžiau pirmąjį savo darbo vaisių jai atiduoti. Pasislėpusi fotelyje siuvu staltiesėlę spintelei prie jos lovos. Vakare, mažiau, kai mamatė baigusi skaityti, norės užgesinti žvakę, jos paskutinis žvilgsnis puls ant mano staltiesėlės, ir ji užmigs

apie mane mąstydamas... O rytą pirmutinis daiktas, jos žiūrimas, yra laikrodys ant spintelės... Ir čia vėl turės mane atsiminti...

— Iruse!

Krūptelėjau išgirdusi mamatės balsą. Greit susidėjusi darbą, paslėpiau jį už krūmų ir nubėgau.

— Esu, mamatė! — sušukau pribėgusi ir liemenį jai apkabinusi. O ji, su rankele mano veidą glostydama, paklausė:

— Savo fotelyje sėdėjai, Iruse? O ką ten dirbai?

Per jos lūpas pralėkė lengvutė šypsena, o man dingtelėjo, ar tik ji kažko nenumanė. Nelaukdama mano atsakymo, tarė:

— Eisim pažiūrėti, ar nepražydo jau mūsų rožės.

Nuėjome pirma prie vadinamųjų mano rožių — dviejų senų kerų, kažin kieno kažin kada pasodintų. Buvo juodu pilnu baltuojančių pumpurų, bet žiedo neradome nė vieno.

— Tavo seneliai vis daugiau aptingsta, — tarė mamatė. Einame pas manuosius.

Perėję per tiltelį, atsidūrėme kitoje sodo pusėje. Ten, ant aukšto tvenkinio kranto, buvo maža dirvelė, pilna jaunų rožių kerelių, pačios mamatės nesenai padiegtų. Ant visų baltavo gražūs, dideli žiedai, švelniais lyg šilkas lapeliais.

Mamatė ėjo nuo vieno kerelio prie kito, lytėjo rožes ir pasilenkus traukė jų nuostabų kvapą.

— Žinai, Irute, tas meilus kvapas — tai rožių kalba. Ir ta savo kalba pasakoja jos apie tokias grožybes, kokių niekadės nėra mačiusios žmonių akys, apie tokius balsus, kokių niekadės nėra girdėjusios žmonių ausys ir apie tokią laimę, kokios niekadės nėra patyrusios žmonių širdys. —

— Mamatė, — tariau — o mano širdis yra labai laiminga. Taip visur gražu, taip puikiai žydi tos rožės!

— Trumpai težydi rožės, Irute!

Ir papurčiusi galvą, tarytum norėdama nusikratyti liūdnomis mintimis, ėmė skinti rožes ir dėti į puokštę.

— Nunešime bukieta tėveliui, —

tarė.

Aš, išrinkusi puikiausią rožę, pasistiepusi įsegiau ją mamatei į kasų vainiką ir gerėjausi, kad ant juodų plaukų ji atrodė lyg sidabrinė žvaigždė. Ir ūmai pamačiau, kad tarp mamatės ir baltų rožių yra kažkokio panašumo...

Ir tariau:

— Mamatė, rožės į tave pana-

šios.

— Kuo, Irute?

— Tokios jos meilios meilios ir taip liūdnai žiūri, kaip ir tu...

Vida Viliūnaitė
Sydney, Australija

*"Senojo Dvaro" ištrauka yra sutrumpinta.

RAŠYTOJOS ŠIMTMETINĖ GIMIMO SUKAKTIS

Marija Pečkauskaitė-Šatrijos Ragana gimė 1878 m. kovo 8 d. Žemaičių žemėje, Medingėnų dvare. Ji — viena žymiausių lietuvių literatūros klasikų.

Jos raštus: "Sename dvare", "Viktutę", "Irkos tragediją" visi, lanke lituanistines mokyklas, yra skaitę ir — gėrėjęsi. Ypač apysakoje "Sename dvare" rašytoja idealizuoja darnų, artimais ryšiais sujungtą, šeimos narių ratelį, nes ir visa rašytojos vaikystė, anot Vaižganto, buvo "auksinė, saulėta. Visa jos šeima karštai mylėjosi".

Šveicarijoje studijavusi pedagogiką pas žymų ano meto profesorių F. W. Foersterį, Marija Pečkauskaitė persiėmė jo pedagoginėm idėjom ir, grįžusi į Lietuvą, daug tomis temomis rašė, vertė jo

raštus į lietuvių kalbą. Už jos nuopelnus pedagogikai 1928 m. Lietuvos Universitetas suteikė jai garbės daktaro laipsnį.

Ne vienas vyr. skaučių būrelis yra pasirinkęs sau rašytojos vardą. Mūsų žiniomis, Sydnejuje, Australijoje, Aušros tunto ribose, veikia vyr. skaučių Šatrijos Raganos vyr. skaučių būrelis; Los Angeles, Palangos tunte, taip pat gražiai reiškiasi Šatrijos Raganos vyr. skaučių būrelis.

Kviečiame atsiliepti ir visus kitus vyr. skaučių būrelius, pasivadinusius šios mūsų žymiosios rašytojos-pedagogės vardu.

KELIO KRYPTIS — DIDYSIS ŠALTINIS

Viešpatie, esi Meilė, duok man meilės, kad galėčiau ją dovanoti savo tėvams, draugams ir lietuvių bendruomenei, kuriai priklausau nuo gimimo.

Viešpatie, esi Gėris, leisk man būti geresnei kasdieną. Padėk man darbais, ne žodžiais, mylėti savo artimą.

Viešpatie, esi Kantrumas, duok man kantrybės išklausyti kito žmogaus nuomonę, priimti gerus patarimus ir atkreipti dėmesį į rimtus perspėjimus.

Viešpatie, esi Išmintis, mokyk mane vadovautis protu, ne jausmais; mokyk mane atsakomybės; padėk man save pažinti ir save gerbti; duok, kad tinkamai ir pilnai išnaudočiau Tavo dovanas: mokslą, sveikatą, jaunystę ir gabumus, kuriuos man paskyrei.

Viešpatie, esi Džiaugsmas, padėk man subręsti žmogumi, kuriuo galėtų džiaugtis ir didžiulis mano tėvai, mano draugai ir mano bendruomenė.

v.s. N. Užubalienė

IV-SIS

ISTATAS

SKAUTAS DRAUGAS SAVO
ARTIMUI IR BROLIS
KITAM SKAUTUI

Bendravimą su žmonėmis skautas grindžia draugiškumu, ir kiekvienas žmogus yra skauto artimas, kuriam skautas būva malonus, nuoširdus, bičiuliškas.

Pasireikšdamas draugiškais jausmais, skautas neskirsto žmonių pagal savo simpatijos grupes. Skautas draugas visiems, be rasės, tikybos, luomų ir kitų skirtumų. Žmoguje mato tik ŽMOGŲ. Skautas supranta žmogaus vertę, žmogų brangina, iškeldamas jo dorybes ir kūrybinį veiksmingumą. Gerbia įsitikinimus ir neprimeta savo valios kitiems. Yra TOLERANTINGAS.

Kaip artimo draugas, skautas nepraeina abejingai pro visus pavojus, kurie pakimba ties artimo gyvenimu. Jis mato artimą einantį slidžių keliu ir jį išpėja. Pastebi kitų grėsmių, kurioms pasitikti

artimasis nėra pasiruošęs ar net pavojaus nenujaučia. Skautas NE-LAUKIA DEKINGUMO, o atiduoda visą savo nuoširdaus draugingumo duoklę.

Savo tarpe skautai yra BROLIAI, susibūrę į Skautų Broliją, o skautės - į Skaučių Sesių, kaip vienos skautų šeimos nariai. Būdami broliai, skautai yra glaudžiai susirišę savo kilnių tikslų siekdami, o taip pat labai artimi bendrame darbe ir bendrame gyvenime. Jie yra VIENMINČIAI, gražios broliškos arba seseriškos meilės apjungti.

Tai pabrėždami, skautai kreipdamiesi vienas antrą vadina broliu ar seserimi, būdami tikri abipusių broliškų jausmų pasireiškimu. Skautas skautą geriausiai supranta ir nuoširdžiausiai padeda, įsijaučia į jo rūpesčius. Tatai vykdoma ne

tik skautų organizacijos rėmuose, bet ir asmeniniame gyvenime, asmeniniame skautų bendravime.

Skautai drąsūs ir neabejingi, net ir nepažįstamą skautą suėję, susitinkdami kaip broliai. Tuoju pat užsimezga broliškai ar seseriškai nuoširdi kalba ir visi broliški saitai. Nepažįstamoje vietoje atsidūręs ir būdamas reikalingas pagalbos (patalpos, maisto, nakvynės ir t.t.), skautas pas vietos skautą randa antruosius savo namus, kur jis būva maloniausiai priimamas ir aprūpinamas.

Skauto broliškumas kitiems skautams suprantamas ne tik kaip broliška meilė savo tautiečiui skautui, bet ir visų pasaulio tautybių skautams.

s. B. Vosylius

IŠĖJUSIAM BROLIUI
PRISIMINTI

SKAUTŲ AIDO RĖMĖJAI

GARBĖS LEIDĖJO
PRENUMERATOS — \$25.00

E. Fedaras, Winnipeg, Manitoba,
Kanada

GARBĖS
PRENUMERATOS — \$10.00

M. Barniškaitė, Euclid, O.

AUKOS SKAUTŲ AIDUI

M. Janavičienė ir Vl. Bacevičius	\$10.00
M. Gverzdienė, St. Catharines, Ont. Kanada	3.00
Vl. Bacevičius, Cleveland, O.	3.00
K. Gaižutis, Covington, Louisiana	1.00
Sof. Jelionienė, Chicago, Ill.	5.00

UŽPRENUMERAVO
Į UŽJURIUS

A. Jablonskytei, Argentina - Z.
Jaunius, Chicago, Ill.

Vasario 16 Gimnazijai, Huettenfeld, V. Vokietija - Clevelando
"Pilėnų" tuntas (2 prenum.)

A. Saduitytei, Vasario 16 Gimnazija, V. Vokietija - Clevelando
"Neringos" tuntas

Eug. Bacevičienei, Sao Paulo, Brazilija - Clevelando "Neringos"
tuntas

R. Klovai, Venecuela - "Klaipėdos"
jūrų skautų viet-ja, Cleveland, O.

A. C. Silickui, Sao Paulo, Brazilija - v.s. S. Radzevičiūtė, Cleveland, Ohio

P. Veršeliui, V. Vokietija - "Klaipėdos" jūrų skautų viet-ja, Cleveland, O.

Lietuviškosios Skautybės Fondo igaliotinis Kanadoje v.s. Vl. Morkūnas praneša, kad neseniai mirusio a.a. Vytauto Senkevičiaus atminimui įamžinti LSF aukojo: M. L. Kalinauskai, F. Mockus, St. Alg. Draugeliai, Pr. Br. Sapliai, K. Batūra, L. Gvildienė, V. Girnius, J. Danaitis, V. Skrinskas, P. Būtėnas, J. Jurkuvėnas, A. Augustinavičius, O. Gailiūnaitė, S. Stankevičius, Alg. Valiūnas, P. Imbrasas, J. Gustainis, V. Sendžikas, B. Abromaitienė, V. Grybienė, A. M. Vasiliauskai, Ir. Meiklejohn, V. K. Kalendros, J. G. Baltaduoniai, E. A. Simonavičiai, G. Tarvydienė, V. G. Morkūnai, D. Keršienė.

Iš viso suaukota 230 dol. Pinigai pervesti LSF kasai.

Laiško pabaigoje — velionio brolio v.s. Č. Senkevičiaus prierašas: "Broliška padėka aukotojams".

Žurnalisto specialybei

ATSIKRATYKIME SVETIMYBIU

Jeigu šlipsą jau įpratome vadinti kaklaraiščiu, o kaldrą — apklotu, ar antklode, tai, vis dėlto, daugelį kitų skautiškos mantos—aprangos dalykų įvardijame barbarizmais, kuriems turime savus lietuviškus pakaitalus. Prisiminkime bent keletą.

Šienikas, nors ir turi bendro su šieno prikimštu guoliu, yra skolinys iš lenkų kalbos; turime lietuvišką žodį: čiužinys. Sargybų — laužų švarko ar lietpalčio kapišonas keistinas į gobtuvą. Fetras (kiti dar sako fetra) tai juk skautiška skrybėlė, o finka — suomiškas peilis, skautiškas peilis, ar suominukas.

Merginų bliuska, bliuskutė yra ne kas kita, kaip tik palaidinė ar palaidinukė, o stanikas — liemenėlė. Sesių sijonai būna lygūs arba

su klostėmis (be ne su kvoldais). Rankovės baigiasi rankogaliais (ne mankietais).

Vienoje stovykloje mačiau tokį užrašą: "Takas į šaudyklę". Ten vilkiukai pyškino iš lankų ir timpų (ne ragatkių). Tokia vieta vadinama šaudykla. O kas yra šaudyklė? Pasiklauskite sesių, kurios turi audėjos specialybę!

Šia proga prisiminkime du žodžius, kuriuos daug sesių-brolių netiksliai kirčiuoja. Pirmasis jų: skiltis. Šis žodis kirčiuojamas taip: skIltis (kirtis ant pirmosios i raidės). SkIlčių sistema, skIltininkas.

Žodis skautininkas turi pastovų kirtį ant trečios raidės: skAutinin-kas. Todėl sakome skAutininkų ramovė, o ne skautininkų ramovė.

brolis Zū

POKALBIS, PAŠNEKESYS, PASKAITA, PRANEŠIMAS, PASAKOJIMAS

Nors šių žodžių reikšmė yra panaši, bet jie ne visi yra sinonimai. Pokalbio sinonimai yra pašnekesys arba pašneka. Tai yra mažiausiai dviejų asmenų pasikalbėjimas. Šis žodis, ypač skautų organizacijoje, yra įprastas netiksliai vartoti. Dažnai kiekviena paskaita, kiekvienas pasakojimas ar pranešimas yra įprasta vadinti pašnekesiu, nors ten jokio pasišnekėjimo ar pasikalbėjimo nebūna, bet kalba tik vienas asmuo, o kiti pasyviai klauso. Tokią kalbą reikėtų vadinti paskaita, pranešimu arba pasakojimu. Tokios kalbos iškilmingesnėmis progomis kartais vadinamos prakalbomis, o bažnyčioje — pamokslais.

Pašnekesys, arba pokalbis, gali

būti ne tik tarp dviejų asmenų, bet ir tarp didesnės grupės žmonių, kai vienas kalba, o paskui su savo klausimais ar pastabomis bei papildymais įsijungia ir kiti. Jie yra kartu ir kalbėtojai ir klausytojai. Tokių pokalbių ar pašnekesių dalyvių vadiname pašnekovais. Kai kalba tik vienas asmuo, o kiti klauso, tai jį vadiname kalbėtoju, paskaitininku arba pranešėju, o kunigą bažnyčioje — pamokslininku.

Tad netaisyklingai pašnekesio su paskaita ar pranešimu, c pašnekovo — su paskaitininku ar pranešėju.

v.s. kun. J. Vaišnys, SJ
LAIŠKAI LIETUVIAMS,
1975, Nr. 2

VARTAU GYVENIMO KNYGOS PUSLAPIUS

IŠTRAUKA IŠ VYR. SKAUTĖS DIENORAŠČIO

Kokia vaikystė, toks ir gyvenimas. Tur būt, taip sakoma.

Ką prisimenu? Du priešingus vaizdus.

Tunelį, ugnį, sienas, traukinius, sirenas, požeminę apsaugą, pamestų vaikų nuotraukas stotyse, aplink mano kaklą krepšelin įsiūtą mano vardą, jei būtume išskirti... Tėvus, brolių, jų artumą, baimę, kad negriš, kaip ir aš galėjau negrižti, nebegyventi.

Miškus, minkštą pušynų žemę, skautų stovyklas, palapines, Alpes — stirnas slėniuose, sniego kalnus, šaltį ir šilumą tuo pačiu laiku, vėliavų stulpus, siekiančius iki (kas galėjo abejoti?) pačių debesų, uniformas, iškastus stalus, saulę, draugę Elę... tokį smagų jausmą, kad visi esame šeima, ir kitaip negali būti.

Su tuo mes, karo vaikai, užaugome: tamsiu, baisiu karu ir stipriu, šiltu noru, kad visi vienas kitam priklausytų.

Kas yra skautybė?

GYVENIMO BŪDAS: tuo įsitikinau savo namuose.

ŽAIDIMAS: karo apskurdintose sąlygose sukūrimas gražaus ir tuo beveik neįtikėtino gyvenimo.

ATSISTOJIMAS PRIEKYJE, pasisakymas už tiesą, gėrį, grožį kituose, savyje, kūriniuose, kurioje randame, jaučiame Kūrėją.

Ar neturi būti taip, kad mūsų gerasis darbelis pereitų laiko ribas, kai nebelieka dienų, o tik gėris...

Kad savo orientavimusi ir savarankiškumu nuostabioj gamtoj taptume visai imlūs giliam grožiui...

Kad savo pasiryžimu tiesa gyventi mes patys būtume neatšiejama tiesos dalimi, kuri už mus didesnė, bet tik mumyse gyva.

SKAUTYBĖ YRA BUVIMAS BROLIU, SESERIMI — virš visko, visame, visiems. Argi mes galime užmiršti tas šviesias dienas, kada

*Prie ežerėlio rymoju
Baltąsias rankes mazgoju...*

manėme, kad žemėj visi broliai? Ir tas skaudžias dienas, kai matėme, kad taip nėra.

Mes stovime, kiekvienas, tarp dviejų prisiminimų, kurie nėra praeityje. Šiandien šviesa ir tamsa grumiasi. Mes turime savo tikėjimą, savo rankomis, paprastais kasdieniškais gerais darbais, o taip pat ir savo didinga, sujungta jėga pasisakyti už tai, kas šviesu. Tam mes renkamės, stovyklaujame, augame, auklėjame, susirišame, pasižadame. Tik tam.

Ir Lietuvai. Jos liudijimui, jos gyvybei, jos laisvei mummyse.

Būti skautu yra pasirinkti ir pasiryžti nenuilstamai siekti šviesos visose jos apraiškose, arti ir toli, jungiantis su kitais ir nebijant likti vienu.

MS

TURKAI IŠEINA Į KAIMĄ

Iki 1973 metų Turkijos skautavimas vyko tik miestuose, kai tuo tarpu 75 nuošimčiai šios valstybės žmonių gyvena provincijoje — kaimuose. Todėl ir buvo susirūpinta, kaip sąjūdį išplėsti jaunųjų ūkininkaičių tarpe. Jaunųjų įjungimas į skautišką gretas turėtų dvejopą tikslą: jaunimas būtų išmokytas naudingai prisidėti prie kaimo gerovės kėlimo, aplinkos gražinimo

ir, antra, jis tuo pačiu prasmingai pasinaudotų skautybės teikiamais užsiėmimais, praplėstų savo dvasinį akiratį ir t.t.

Šiam užmojui įvykdyti buvo paruoštos specialios programos, pagal kurias įkurtieji vienetai turėtų išsijungti į vietovių bendruomeninius projektus, skautukams būtų uždėta tam tikra atsakomybė ir pan. Skautų projektu susidomėjo

valdžia bei vietinės organizacijos, su šviesia viltimi, kad pralavintas jaunimas ateity galėsias būti naudingas ir svarbesniems uždaviniams.

Pradžiai buvo padaryta viename kaime, ten įsteigiant du vienetus. Reikėjo nustatyti bei praktiškai patirti, kuo kaimo vaikai domisi, kokiose aplinkybėse vyks pats darbas, kokių priemonių reikės ir t.t. Bandomojo tarpsnio darbą įvertinti ir padaryti atitinkamas išvadas ėmėsi du asmenys — skautininkas ir prityręs jaunimo lavintojas.

Antraisiais metais į projektą įjungti jau 44 vienetų vadovai. Jais buvo parinkti tokie asmenys, kurie jau turėjo kaimuose nuolatinę atsakingą darbą: mokytojai, medicinos personalo tarnautojai ir pan. Berniukai, išsijungę į šiuos 44 vienetus, dalyvavo įvairiose skautiškose pratybose ištisus metus.

1975 metais darbas jau taip išsiėgėjo, kad praėjusį rugsėjį buvo sušaukta speciali konferencija šios naujos srities skautybei aptarti, pasigilinti, pasidalinti naujomis idėjomis ir pan. Į konferenciją buvo pakviesti atstovai iš Kipro ir Irano, kurie taip pat turi daug kaimo jaunimo.

Atrodo, jog Turkijos skautiškoji šeima netrukus labai padidės.

NEPATAIKĖ

Motina bara sūnų:

— Vaikeli, argi gražu į savo draugą mesti akmenį?

— Bet, mamytė, jis pirmas metė!

— Tai tada reikėjo mane pašaukti, o ne mesti.

— Bet ar tu, mamytė, būtum geriau pataikiusi?

VILKIUKŲ POKALBIAI

— Kaip šiandien miegojai? — tėtis klausia šešerių metų Algi.

— Gerai.

— O ką sapne matei?

— Nieko. Aš juk miegojau užsi-merkęs.

VADOVŲ-VADOVIŲ SUAŽIAVIMAS CLEVELANDE

LS Brolijos ir LS Sesorijos vadovų-vių suvažiavimas įvyko gegužės 14-15 d. Clevelande. Suvažiavimą rengė Brolijos ir Sesorijos vyriausi skautininkai, globojo Clevelando skautija, v.s. N. Kersnauskaitei, j.s. D. Kižiui ir ps. kun. G. Kijauskui, SJ, vadovaujant. Dalyvavo arti 100 Sesorijos vadovų ir apie 50 Brolijos vadovų.

Suvažiavimas vyko abiemis šakoms atskirai svarstant rūpimus klausimus. Abiejų šakų posėdžiuose dalyvavo ir LSS Tarybos pirmininkė. Bendras buvo išpūdingas suvažiavimo atidarymas ir uždarymas. Taip pat visi bendrai dalyvavo iškilmingose šv. Mišiose ir literatūros vakare, klausydami poeto Bernardo Brazdžionio, skaičiusio savo kūrybą.

Abiejų šakų posėdžiai buvo darbingi ir vyko tikrai skautiškoje dvasioje. Visi dalyviai pripažino suvažiavimą labai naudingą ir pageidavo, kad tokio pobūdžio suvažiavimai būtų dažnesni ir apimtu didesnę skaičių vadovų, ypač jaunesniųjų, kurie jau ateina pakeisti vyresniųjų.

Nuopelnai priklauso LS Sesorijos ir Brolijos vadovybėms už suvažiavimo suorganizavimą ir klevelandiečiams sesėms ir broliams už skautiškai šiltą priėmimą. Laukiame suvažiavimo nutarimų.

DAR VIENAS AUKSINIS JUBILIEJUS

Paskutiniu metu neretai išgirstame LS Sajungoje vienur kitur įvairių sukačių minėjimus. Tai duoda jauniems progų sužinoti apie vienetų veiklos pradžią, tikslus ir nuveiktus darbus.

Šiemet sueina lygiai 50 metų nuo pirmojo skautininkių suvažiavimo Kaune. Šiai retai sukačiai paminėti Sesorijos vadija kovo 25-27 d. suruošė skautininkių suvažiavimą Chicagoje. Jį suorganizavo skauti-

ninkių skyriaus vedėja s. D. Siemaškienė, o viešniais priėmė ir visais kitais reikalais rūpintis išipareigojo Chicago skautininkių dr. vės draugininkė v.s. A. Namišienė su valdyba.

Skautininkių skyriaus vedėja s. Danutė Siemaškienė atidaro skautininkių suvažiavimą Chicagoje.

A. Plaušinaičio nuotr.

Suvažiavimo išvakarėmis Sesorijos vadija suruošė Montrealio vyr. skaučių "Vaivorykštės" puikiai liet. tautodailės parodą Jaunimo centre.

Kovo 26 per 100 skautininkių (skautininkių skyriuje yra virš 400 registruotų skautininkių) susirinko į pirmąjį posėdį Tautiniuose namuose. Vadovaudamasi senu lietuvišku papročiu, v.s. A. Namikienė, kaip tikroji vietos šeimininkė, su valdybos narėmis sutiko s. D. Siemaškienę su duona ir druska. Jai įteiktas valdžios ženklas — įmantriai išdegintas plaktukas, tautine juosta papuoštas. Po oficialiosios dalies ir po gražių ir prasmingų sveikinimų ir linkėjimų, Vyriausia Skautininkė v.s. I. Kerelienė išsamiai nušvietė per vienerius

metus savo kadencijos Sesorijos vadijos atliktus darbus ir šiuo metu vykdomus išipareigojimus. Pateikė naudingų minčių bei sugestijų dėl skautininkės veiklos Sesorijoje ir visuomenėje.

Po to vyko dr. I. Gražytės-Maziliauskienės paskaita "Moteris visuomenėje". Prelegentės kontrolinės gyvai perduotos mintys apie "bobizmą" iš karto sužadino klausytojų dėmesį. Tai savikritika. "Mes turėtume būti pilni individai", pareiškė sesė Maziliauskienė. "Mūsų moterys tebegyvena 19 šimtmečio moters savybėmis. Sesorija — tradicinė organizacija. Reikėtų jos veidas keisti: kas sena atmesti, o savintis kas geriausia. Atrodo, kad dažnai mums forma svarbiau už turinį. Auklėjimui reikia duoti didesnės prasmės. Iki šiol mes stengiamės išauginti sesę panašią į save ir norime, kad ji galvotų lygiai kaip mes. Mergaitė auklėjama tik "patikti". Mes neišnaudojame jos potencialo".

Tai kelios atskiros mintys, iš kurių matyti prelegentės pažiūra į dabartinę skautininkę, į Sesoriją ir jos auklėjimo metodus. Įdomių minčių išgirsta, tik gaila, kad jos buvo vos paliestos, neišryškintos ir visai nediskutuotos. Prasidėjęs pašnekesys dėl laiko stokos nutrauktas. Šios aktualios temos svarstyboms reikėtų skirti daugiau laiko. Pravartu būtų buvę išgirsti konkrečių minčių bei nurodymų, kaip ir kokiais būdais šiandien turėtume siekti asmeninio tobulėjimo ir Sesorijai rasti naujų "receptų". Skautininkės pageidavo daugiau tokių progų, kur galima būtų giliau ir rimtai svarstyti savas problemas.

Tą pačią dieną po pertraukos kita tema — "Skautininkė". Tai simpoziumas, kuriam vadovavo v.s. H. Plaušinaičienė. V.s. M. Barniškaitė, vyresnės kartos atstovė, aptarė skautininkės - vadovės pastangas ir darbą nepriklausomoje Lietuvoje, LSSajungai pradėjus eiti pirmuosius žingsnius. Pradžią nelengva, bet entuziazmo daug.

Kursai, stovyklos, didieji saskrydžiai — Tautinės stovyklos ir t.t. Per 20 metų nepriklausomo gyvenimo tėvynėje pasiekta nemaža: igyta patyrimo, visuomenės pasitikėjimo, reprezentuota lietuviai skautai ir Lietuva kitataučiams.

S. A. Bačkaitienė kalbėjo apie skautininkę už Lietuvos sienų. Priminė apie jos darbą ir pareigas išeivijoje.

Ps. Rasa Lukoševičiūtė — jauniausios kartos atstovė — labai sumaniai perdavė savo žvilgsnį į visų trijų kartų skautininkę — vadovę. Ji pasigenda vidurinėsios kartos skautininkės. Pažvelgusi į vyresniasias skautininkes, ji sako: "Nei studijos, nei vaikų auklėjimas nekludė joms dirbti skautiško darbo ir perduoti skautybės ideologiją ir užsidegimą". Dabar daug kur trūksta vidurinėsios kartos sesių su jų igytu skautišku patyrimu ir energija. O mes turėtume dalytis atsakomybe ir rasti būdų viena kitai padėti, papildyti. Todėl reikia ieškoti konkrečių priemonių, kaip šios trys kartos galėtų iš vieno siekti bendro tikslo. Labai svarbu — pasitikėti jaunesnės vadovės asmenybe ir nebijoti duoti jai atsakomybės. Tai padėtų jai išmokti ir duotų progų pasireikšti.

Tokias labai aktualias ir svarbias mintis reiškė mūsų jauniausios kartos sesė vadovė.

KUR YRA ŠV. KAZIMIERO PALAIKAI?

Ne viską žmogus gali žinoti, kas vyksta pavergtoje Tėvynėje. Todėl miela buvo skaityti Vl. Ramojaus SKAUTŲ AIDUI skirtą patikslinimą (Draugas, 1977.V.16), kurį čia perduodame saviesiems skaitytojams. Rašoma:

"...š.m. kovo mėn. "Skautų Aido" nr. trumpame straipsnelyje apie Šv. Kazimierą skaitau: "Šv. Kazimieras mirė Gardine, palaidotas Vilniuje. Jo palaikai sidabriname

Sekmadienį, kovo 27 d., Jaunimo centro galerijoje buvo pamaldos. Po šv. Mišių suvažiavimo dalyvės susirinko prie paminklo pagerbti žuvusius dėl Lietuvos laisvės. Iškilmes pradėjo v.s. A. Namikienė. Padėta baltų žiedų meniškai sukurta skautiška rūtelė. Trumpą jausmingą žodį tarė s. D. Siemaškienė. Sugiedota "Marija, Marija".

Tautiniuose namuose vyko tolimesnė suvažiavimo eiga. LSTarybos pirmininkė v.s. L. Milukienė pranešė apie Tarybos ir Pirmijos atliekamus darbus ir rūpesčius. Išklaudyta atskirų Sesių vieneto pranešimai. Buvo klausimų ir sumanymų.

Suvažiavimo baigmėje — v.s. A. Namikienės paruošta išpūdinga sueiga tema "Lietuvė skautininkė dešimtmečiuose". Pirmojo dešimtmečio skautininkėms atstovavo v.s. V. Barmienė. Ji, įnešusi v.s. A. Namikienės meniškai sukurta žvakidę, pirmoji uždegė žvakutę. Paskui buvo pakviestos skautininkės, kitais dešimtmečiais davusios žodį. Būdingus ir kiekvieną dešimtmetį atitinkančius bruožus trumpai nusakė v.s. A. Namikienė ir dešimtmečiui atstovaujančios sesės. Kiekvieno dešimtmečio paminėjimas palydėtas gilios minties eilėraščio posmu ir sudainuota vis skirtinga skautiška daina.

Taip buvo paminėtas istorinis Sesių įvykis.

O.R.

karste ilsisi Vilniaus katedroje". Jei būtų pridėta, kad Šv. Kazimiero palaikai ilsėjosi Vilniaus katedroje iki 1953 m. gegužės mėn., tai tvarkoje. Bet nuo tos datos, Vilniaus katedrą Maskvos įsakymu pavertus paveikslų galerija, Šv. Kazimiero palaikai tuometinio Vilniaus vyskupo K. Paltaroko su liūdna procesija buvo išlydėti į Šv. Petro ir Povilo bažnyčią Antakalnyje, kur jie ir dabar tebėra".

Ačiū.

v.s. S. Jelionienė,
Redaktorė

KALNŲ VILIONĖ

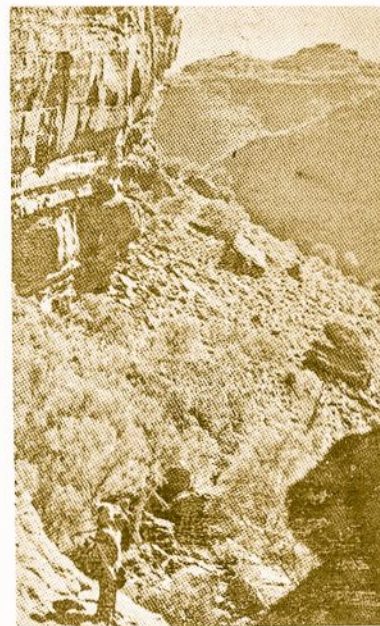
*Kalnai, kalneliai tolimi,
paskendę saulės ežeruos - -
Iš lygumų žalių dairais
su nerimu plačiu į juos.*

*...sudrasko horizonto liniją
ir melsvų ilgesiu iš tolo moja
tau virtinės kalnų; viršūnės baltos
iš žemumų tave vilioja.*

*Užmiršęs rūpesčius žalių slėnių
su ilgesiu viršūnių link žvelgi,
o jos, nutviekstos saule, moja - -*

*Slėny, prie židinio gimtų namų,
svajosi per naktis (kai žvaigždės
kris ir kris) -
...viršūnės baltos tolyje dainuoja.*

Bronius Žalys

Karalius kanjonas — Kings Canyon Australijoje.

SUSIŽIEDAVUSI

Viena paukštytė nuėjo su savo mama į parodą, kurioje pamatė įvairių gyvulių. Vienoje pertvare stovėjo bulius su žiedu šnervėse.

— Mamyte, — paklausė paukštytė, — ar ši karvė yra susižiedavusi?

IŠ AUKŠČIAUSIOS VADOVYBĖS BŪSTINĖS

APDOVANOJIMAI IR PAKĖLIMAI

LSS Tarybos Pirmijos VI-tojo posėdžio šv.
JURGIO ŠVENTĖS PROGA apdovanotieji ir pakel-
tieji į skautininkų laipsnius:

APDOVANOJIMAI. —

GELEŽINIO VILKO ORDINU —
v.s. Ona Siliūnienė - Chicagoje.

PADEKOS ORDINU SU RĖMĖJO KASPINU —
p. Ona Jasulaitienė - Chicagoje,
p. B. Navickienė - Chicagoje.

PAKELTI Į SKAUTININKŲ LAIPSNIUS —

Į SKAUTININKO —

ps. Meilė Mickienė - Chicagoje,
ps. Rūta Chiapetta - Chicagoje.

Į PASKAUTININKIO —

vyr.sl. M. Alkevičiūtė - Detroite,
sk.v. V. Alksninis - New Yorke,
vyr.sl. D. Gilvydienė - Detroite,
vyr.sl. J. Jokubynaitė - Hamiltone,
vyr.sl. M. Kvedarienė - Elizabethe,
vyr.sl. J. Namikaitė - Chicagoje,
vyr.sl. O. Pliuškonienė - Philadelphijoje,
vyr.sl. R. Rukštelytė - Detroite,
vyr.sl. E. Zubrickienė - Detroite.

Į JŪRŲ PASKAUTININKIO —

v.valt. A. Seymour - Denveryje, Col.

Visus apdovanotuosius ir pakeltuosius į skauti-
ninkų laipsnius sveikinu ir linkiu darbingų metų
mūsų organizacijoje.

Budžiu!

v.s. Lilė Milukienė,
LSS Tarybos Pirmininkė

SKAUTŲ AIDO SKILTIS TORONTE

Prieš penkerius metus, artėjant
SKAUTŲ AIDO auksiniam jubi-
liejui, Toronto šatrijos tunto vadi-
jos posėdyje kilo mintis: kaip su-
telkti didesnę paramą ar dovaną
SKAUTŲ AIDUI šios sukakties
proga? Sesė Birutė Abromaitienė
pasiūlė pradėti darbą su savo ma-
žiausiomis sesėmis ir surengti žygį
su skautiškais ženklais ir uždavi-
niais. Pritarta ir vykdoma! Pasi-
kviečiame į talką ir brolius. Žygis,
pilnas nuotykių ir jaunatviško
džiaugsmo, pavyko: sesių surašyti
lapai grįžo mums, o SKAUTŲ
AIDĄ apdovanojome 420 dol.

Pagauta entuziazmo, sesė Birutė
ir vėliau nenuleido rankų. Priartė-
jus Kaziuko mugėi, kilo kitas su-
manymas: mugėje puošti svečius
širdelėmis su užrašu: "SKAUTŲ
AIDUI 50 METŲ!" Vėl surinkome

182 dol. Tai mūsų tėvelių ir svečių
duosnumas. Mes gi prisiminėme
mūsų seses ir brolius P. Amerikoje
ir Vokietijoje, užsakydami jiems
SKAUTŲ AIDĄ.

Kitais metais ši darbą tęsėme
jau kaip tradiciją. Ps. B. Abromai-
tieniei vadovaujant ir vėl Kaziuko
mugėje svečiai papuošiami širde-
lėmis su įrašu: "REMKIME
SKAUTŲ AIDĄ" Vėl 100 dol., vėl
prenumeratos užjūrio skautams.
Kitais metais "sukalėme" 200 dol.,
o ketvirtaisiais metais — 300 dol.
Pamatėme, kad kiekvieną pras-
mingą darbą galima įgyvendinti tik
gerų žmonių aukomis ir supratimu.
Todėl negalime pamiršti mūsų
nuolatinį talkininkų: v.sl. V. Gry-
bienės, p. O. Indrelienės, s. V.
Kalendrienės ir šių metų darbš-
čiųjų bitelių — ps. M. Stanionienės,
s. A. Biškevičienės, p. L. Česekie-
nės ir jūrų skautų. Šiemetinės
Kaziuko mugės darbo rezultatais
visi džiaugiamės — SKAUTŲ
AIDUI sutelkėme 400 dol. Kartu
atšventėme ir savo gerojo darbe-

*Toronto sesės, sudariusios SA
skiltį ir pravedusios puikiai pasi-
sekusį vajų SKAUTŲ AIDUI pa-
remti.*

*Sėdi: ps. B. Abromaitienė ir ps.
M. Stanionienė.*

*Stovi iš kair. į deš.: s. A. Biške-
vičienė, p. L. Česekienė, p. O.
Indrelienė ir s. V. Kalendrienė.
Nuotraukoje trūksta v.sl. V. Gry-
bienės.*

Julijos Pakulytės nuotr.

lio — SKAUTŲ AIDUI paremti — penkmetį.

Sesės ir broliai, išjunkime visi į bendrą talką. Kiekvienas vienetas idėkime daugiau pastangų, kad mūsų žurnalas gyvuotų be jokių sunkumų. Skirkime nors dalelę pelno iš Kaziuko mugių, skautiškų renginių ir pan., kad nei viena sesė ar brolis užjūriuose neliktų be SKAUTŲ AIDO. Juk jis — mūsų skautiškos šeimos širdis! Tasai kalnas ne taip jau sunkiai nuverčiamas, tik reikia nuoširdžiai padirbėti užsibrėžto tikslo siekiant. Štai per penkerius metus Toronte sutelkta 1600 dol., priedo — 36 prenumeratos užjūrio sesėms ir

broliams.

Tad artėjant paskelbtiesiems spaudos metams, visi sukrusim ir pajudinkim žemę!

s. Prima Saplienė

Ką daugiau begalima pridėti? Gal tik nusistebėti mielių sesių entuziazmu ir ištverme, rėmėjų duosnumu, pasidžiaugti, kad yra skautiškų širdžių ir protų, taip mylinčių savo gimtąjį žodį ir raštą. Nuoširdžiausiai tariame — AČIŲ, AČIŲ, AČIŲ!

Redakcija ir Administracija

KNYGOS "SKAUTYBĖ LIETUVAITEI" ANTROJI LAIDA

Šį didžiulį darbą jau kuris laikas tyliai ir ištvermingai dirba prityrusių vyresniųjų sesių skiltis, pasivadavusi Pelėdų vardu. Nesistebėsime jų pasirinktu vardu, kai šią taip reikalingą knygą laikysime rankose. Juk pelėda visais laikais simbolizuoja žmogaus žinių ir mokslo aruodą. Tad numanu, kad sesės Pelėdos, kaupdamos skautamokslio žinias, pripildys jomis spaudai ruošiamos knygos puslapius.

Šiuo metu "Skautybės Lietuvai" pirmoji laida yra visai išsibaugusi, gi skautiškon rikiuotėn kasmet įsijungia jaunosios vadovės, kurioms skautavimas be šios knygos yra lyg klaidžiojimas tamsią naktį miške — ir dargi be kompas.

Nuo 1975 m. lapkričio darbščiosios Pelėdos renkasi kartą savaitėje skaityti ir taisyti atskirų komisijų prieš metus paruoštą medžiagą. (Knyga bus sudaryta iš

atskirų, gana plačių, skyrių, k.a.: įvadinio, bendrojo, skaučių, jūrų skaučių, vyr. skaučių, gintarių, paukštyčių, ūdryčių. Be jų, bus dar ir poskyriai, būtent: praktiškasis skautavimas, žaidimai, pionerija, rankdarbiai, gamtos pažinimas, knygvedyba, spaudos darbas ir kt.) Medžiagos gausu, ir norima kiek galint daugiau jos panaudoti, kad šiandienos ir rytdienos jaunajai vadovei šis lietuviškosios skautybės žinynas būtų visais atžvilgiais naudingas.

Suprantama, kad visoms redakcinio kolektyvo narėms kartu skaitant atskirų komisijų paruoštus tekstus, darbas eina lėčiau, bet rezultatai kur kas geresni: atsiranda daugiau idėjų, jos giliau lukštenamos. Kiekvienos darbo sueigos metu mūsų išmintingųjų Pelėdų tarpe dažnai kyla įvairiausių klausimų, ir į juos reikia rasti atsakymą arba bent geriausią sprendimą. Gi tų klausimų srautas nesibaigia: ar šios ir rytdienos sesei tas ar kitas aptarimas lietuvių kalba bus "įkandamas", ar kurį nors knygos skyrių sutrumpinti ar palikti maždaug tokios apimties, kaip kad buvo pirmojoje laidoje.

— Bent šiuo metu knygos apimtį vaizduojamės 500-600 puslapių. Knyga bus leidžiama Sesių pastangomis ir lėšomis. Sesių vadija nėra nustačiusi griežtos finansinės sąmatos, betgi šios dienos skaičiavimu knygos išleidimui teks skirti apie 5000 dol., — labai realiu rūpesčiu pokalbį užsklendė Pelėdų skilties skiltininkė v.s. H. Plaušinitienė.

sj

Pelėdų skiltis vienos darbo sueigos metu su VS v.s. I. Kerelienė.

Iš k. į deš.: D. Dirvonienė, I. Kerelienė, H. Plaušinitienė, J. Mikutaitienė (paskiltininkė), A. Veselkienė, V. Aleknienė ir N. Užubalienė.

Nuotraukoje trūksta M. Paškevičienės (techn. redaktorės), A. Gasnerienės, R. Penčyliienės ir D. Bylaitienės.

A. Plaušinaičio nuotr.

CHICAGA SULAUKĖ BROLIO A. SAULAIČIO

Balandžio 9 d. iš Sao Paulo, Brazilijos, į Chicagą atvyko SKAUTŲ AIDO redakcinės šeimos narys v.s. A. Saulaitis, SJ.

Iki šiol, kone septynerius metus išgyvenęs ir našiai darbavęs vietos lietuvių tarpe, paliko ten gražiai jo ir kun. H. Šulco atgaivintą lietuvių skautų "Palangos" vietnetą. Liko ten stipriai įmintos jauno, energingo ir nuostabiai darbštaus jaunimo vadovo pėdos. Neveltui, jį išleisdami, Brazilijos lietuviai ašarojo, ir dar tebeliūdi.

Mes gi džiaugiamės padidėjusiu redakcijos narių būreliu čia, Chicagoje.

Brolis Antanas — "gerosios valios keliautojas", įvairiomis susiekimo priemonėmis vien tik P. Amerikoje iš viso sukorė 103.000 km!

Tikimės, kad jo plačiai veiklai nuotoliai čia bus žymiai mažesni, tad liks valandėlė kita ir SKAUTŲ AIDO skaitytojams parašyti.

Geriausios sėkmės broliui Antanui Š. Amerikoje!

REMKIME LIETUVIŠKOSIOS SKAUTYBĖS FONDA

Praėjusį kovą LSS Pirmija buvo paskelbusi Liet. Skautybės Fondo mėnesiu. Nors vajaus mėnuo jau praėjęs, LS Fondui talkinti niekada nėra vėlu. Tai galime atlikti, platindami knygą "Lietuviškoji Skautija" bei naujai pagamintas skautiškas lipdes, primindami fondo tikslus skautų geradariams ir rėmėjams, patys įnašų įsijungdami į fondo rėmėjų gretas.

LAUKIAME NAUJOS JŪRININKYSTĖS KNYGOS

Malonu skaityti kovo mėn. SKAUTŲ AIDE žinias apie jūrinių kystę. Iki šiol išleistos apie buriavimą knygos buvo daugiau enciklopedinio pobūdžio. Dabar paruošta spaudai nauja knyga "Burės ir Varikliai" (autorius — j.v.s. B. Stundžia) yra labiau praktinė. Taip pat iš praktinės pusės knygoje dėstoma apie astronomiją ir elektroninę navigaciją. J.v.s. B. Stundžia yra navigatorius; jam ta sritis yra visai sava.

Nėra lengva išleisti mokslinio pobūdžio knygą lietuvių kalba. Reikia rėmėjų. O kas yra tie rėmėjai? Ogi mes visi. Tai yra visų jūrų skautų vadovų, budžių, j. skautų ne tik pareiga, bet ir garbė.

Knygos leidimo fondo pirmininkas dr. A. Pacevičius, išdininkas — j.v.s. H. Stepaitis ir sekretorė — v.s. E. Namikienė. Įgaliojiniai:

Chicagoje — j.v.s. E. Vengianskas ir s. J. Jovarauskas; Clevelande — j.v.s. Vl. Petukauskas; Los Angeles — V. Zelenis ir New Yorke — G. Daunienė.

Iki šiol leidimą stipriai parėmė Clevelando jūrų skautai (400 dol.) per j.s. D. Kižį ir j.v.s. Vl. Petukauską; Los Angeles įgaliojinis V. Zelenis atsiuntė 357 dol. ir Toronto jūrų skautai-skautės — virš 200 dol. Du leidėjai prisidėjo po 100 dol.; tai — M. Grincevičius iš Londono, Kanados ir G. Kazlauskas iš Los Angeles.

Knyga turėtų pasirodyti apie šių metų pabaigą. Padėkime ir paremkime.

Knygos prenumeratą (4.50 dol.) bei aukas (rėmėjai — 20 dol., leidėjai — 100 dol.) prašome siųsti fondo išdininkui H. Stepaičiui, Cosmo Rd., Toronto, Ont. M8X 1z3, Canada.

j.v.s. L. Knopfmilleris

KUR YRA SKAUTAS S. URMONAS?

"Britanijos Lietuvis" prieš 25 metus (1952 m. kovo 6 d.) aprašė labai įdomią lietuvių skauto Stanio Urmono kelionę po pasaulį. Ten rašoma, kad S. Urmonas, pradėjęs savo kelionę aplink pasaulį 1949 m. rugpiučio 17 d., sumušė pasaulinįėjimo rekordą, nueidamas per dvejus metus 25.000 kilometrų. Jo tikslas, apkeliautus Europą, pasiekti Australiją, ir iš ten nuvykti į Pietų ir Šiaurės Ameriką ir, sukorus 100.000 km, parašyti knygą apie savo pergyvenimus plačiame pasaulyje.

Laikraštyje apie S. Urmoną rašoma:

"Jis turi su savim tik kuprinę, kompasą, foto aparatą ir kelionės dienoraščius su parašais ir antspaudais. Šie parašai parodo, kad Urmonas tikrai aplankė žymius asmenis. Jo dienoraščiuose yra Šv. Tėvo, Švedijos karaliaus Gustavo, Danijos karaliaus Christiano, Norvegijos karaliaus Haakono, gene-

rolo de Gaulle, Anglijos sosto įpėdinės Elžbietos, Anglijos ministro pirmininko Churchillio ir kiti parašai".

"Keliautojas moka, be savos, dar dešimtį kalbų, būtent: anglų, prancūzų, rusų, lenkų, italų, rumunų, portugalų, vokiečių ir ispanų".

S. Urmonas visur (išskyrus Karlsruhe ir Harco kraštą) buvęs labai maloniai priimtas. Buvęs Klaipėdos ilgametis rūkalų fabriko savininkas jį užkalbinęs lietuviškai, dovanojęs 200 DM ir 100 pokelių cigarečių. "Continental" fabriko direktorius, kurio du sūnūs žuvo per karą Lietuvoje, Urmonui taip pat davęs pinigų. Popiežius leido apsigyventi dvi savaites Romoje ir dovanojo 20.000 lirų. Švedijos karalius davė 5.000 kronų, o Ali Khan 500 frankų. Churchillis jam įteikė cigarą "Churchill special".

Pasaulio spauda anuo metu vadino S. Urmoną "Vieškelio karaliu", "Globe-trotter". ir kitokiais vardais. Jo dienoraščiuose buvo dešimties kardinolų, Churchillio ir

daugelio ano meto garsenybių parašai. Tuo metu Urmonas jau turėjęs 35 dienoraščius, už kuriuos amerikiečiai jam siūlė po 500 dolerių už kiekvieną.

Įdomi ir jo gyvenimo istorija. Karo metu buvęs lakūnas. Pašautas prie Stalingrado, pateko į nelaisvę, bet 1947 m. pabėgo iš belaisvių stovyklos Sibire.

"Urmonui nereikia vizų. Jis turi

tik pasą. Muitininkai jį jau seniai pažįsta ir nedaro kliūčių pereinant sienas. Keliaudamas dėvi skautų uniformą. Jis yra "Service Nationale des Scouts de France" globoje".

Kas žino, kur šiandien gyvena S. Urmonas ir kas atsitiko su jo užrašais?

"Europos lietuvis",
1977 m. gegužės 3 d.

JAUNOSIOS POROS

s. fil. Gina Sabaliūnaitė ir ps. fil. Tomas Remiai.

J. Tamulaičio nuotr.

O TAI BUVO, TAI NUTIKO — SESĖ BROLĮ SUSITIKO...

Sausio 8, speigams Chicagoje spaudžiant, su baltų žiedų puokšte rankose, naujo gyvenimo keliu ėmė žengti s. fil. GINA SABALIŪNAITĖ ir ps. fil. TOMAS REMYS. Abu — veiklūs akademikai, savo "skautišką karjerą" pradėję vienas Aušros Vartų tunto paukštyčių dr-vėje, kitas — Lituanicos tunto vilkiukų eilėse. Per tą laiką keitėsi jų užimamos pareigos, tik neišblėso vaikystėje išžiėbusi skau-

tiška liepsnelė. Abu yra buvę ASS stovyklose vadovais.

Sesė Gina yra ėjusi ASD CV pirmininkės pareigas, dabar ji — ASS pirmininko pavaduotoja. Baigusi pedagogikos - psichologijos mokslus, dirba Montessori metodu vedamoj mokykloj.

Brolis Tomas yra buvęs draugininku Lituanicos tunte, vėliau — Korp! Vytis Chicagos skyriaus pirmininkas, baigęs Illinois universitetą magistro laipsniu psichologijoje.

Balandžio 23 Clevelande susituokė vyr. sk. EGLĖ JANAVIČIŪTĖ ir ps. ROMAS VASYS. Šių sutuoktinių liudininkai, giminės, jaunosios sutuokės s. G. Kijauskas, SJ, pokylio pravedėjai ps. R.

ir V. Švarcai ir didžioji dalis svečių — skautai. Eglės seneliai — skautai veteranai A. ir V. Šenbergai, tad visus supo skautiškas artimumas.

Vestuvės buvo pravestos su lietuviškais papročiais: jaunoji su draugėmis sušoko lyriškąją "Sąduotę", piršlys — v.s. Vl. Bacevičius su sėdėtoja s. B. Juodikiene vaišino svečius karvojumi (vestuviniu sėdėtojos pyragu) ir "meilės eliksyrą". Piršlį nuo pakorimo išgelbėjo jaunoji, tačiau jis nė nemano tų pareigų ateityje atsisakyti.

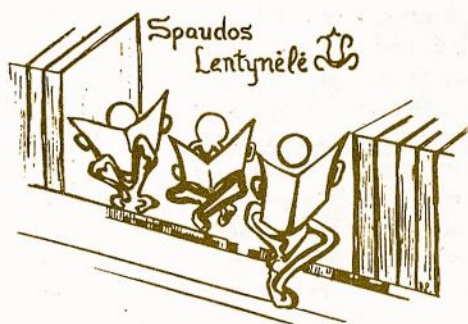
Gyvuokite ir sėkmingai skau-
taukite, mūsų mieli jaunieji!

AR JAU PASIKVIETEI SKAUTŲ AIDA, I SAVO NAMUS 1977 METAMS?

Vyr. sk. Eglė Janavičiūtė ir ps. Romas Vasytis skautiškame pabrolų ir pamergių būryje.

V. Bacevičiaus nuotr.

Lietuvių imigracijos Brazilijon **PENKIASDEŠIMTMETIS**. 1926-1976. 205 psl. stambesnio formato leidinys. Sao Paulo - Rio De Janeiro, 1976.

Redagavo ir išleido Lietuvių imigracijos Brazilijon penkiasdešimtmečio komitetas. Miela pažymėti, kad šiam komitetui pirmininkavo kun. Antanas Saulaitis, SJ, žinomas mūsų skautininkas, Skautų Aido redakcijos narys, šį pavasarį iš Brazilijos perkeltas į JAV, į Chicagą.

Leidinyje sutelkta daug medžiagos apie penkiasdešimt metų lietuvių išeivių gyvenimą Brazilijoje, ir ateičiai knyga liks kaip istorinis dokumentas su gausybe fotografijų.

TĖVYNĖS ŽIDINYS. Nr. 1. Sydnejaus Senujų skautų židinio biuletenis. 1977.I.15.

Tai atgaivintas tokiu pat vardu 1950 m. pasirodęs pirmasis skautiškas leidinėlis Australijoje, skirtas vyr. skautams - židiniečiams. Įdomu, kad anas leidinėlis buvęs ranka rašytas; nors 6 psl., bet tik 4 egz. tiražo.

Naujieji Tėvynės Židinio leidėjai šalia kronikos bei informacijų laukia ir brolių - sesių pasisakymų aktualiomis skautiškais temomis.

Biuleteniu rūpinasi židinio tėvūnas v.s. A. Jakštas.

ŠALTINIS. Tikybinės ir tautinės minties žurnalas Anglijoje. Išeina kas antras mėnuo. Leidžia Marijonai ir šv. Kazimiero sąjunga.

Šaltinis 1976 m. penktuoju numeriu (iš eilės Nr. 1318) minėjo savąją 70 m. gyvavimo sukaktį. Įsteigtas ir pradėtas leisti Lietu-

voje, Seinuose, 1906 m.; 1914-1915 ėjo Vilniuje; 1926-1940 Marijampolėje. 1961 m. atgaivintas Anglijoje, Londone; 1965 m. išikūrė Nottinghamame, kur įsigijo nuosavą spaustuve. Leidžia ir knygas.

Šaltinį redaguoja kun. S. Matulis, MIC. Administratorius J. Dubickas. Adresas: 16 Hound Rd., West Bridgford, Nottingham NG2 6AH, England.

Šiame numeryje buvo džiugu rasti ir mūsų sesės, prieš 3 metus mirusios poetės, J. Augustaitytės-Vaičiūnienės eilėraštį "Arkivyskupą Jurgį Matulaitį atsiminus".

V.s. Vl. Bacevičius, išvermingas **SKAUTŲ AIDO** talkininkas, išleido naują skautiškų vaizdų atvirkuką. Jame matome keturis momentus iš skautiškų stovyklų. Nuotraukos spalvotos; viduryje — skautiškos rūtelė ir lelijėlė ažuolo lapų vainike. Atvirukas išleistas LSS 60-jai veiklos sukakčiai paminėti. Antroje pusėje yra užrašai lietuvių ir anglų kalbomis.

Atvirukų kaina — 8 už 1 dol. Užsakant didesnę kiekį duodama nuolaida. Atvirukai gaunami LSB ir LSS Tiekimo skyriuose ir pas leidėją

Vl. Bacevičius,
17938 Neff Rd.,
Cleveland, Ohio 44119

Juozas Toliušis, **TRYLIKTOJI LAIDA**, JAV LB Švietimo Tarybos leidinys, išleistas Lietuvių Fondo parama. Spaudė V. Vijeikio spaustuvė Chicagoje 1976 m. Iliustruota Aleksandro Jakšto Australijoje, 254 psl. Kaina 4 dol.

Jau iš leidinio pavadinimo matyti, kad knyga skiriama jauniems skaitytojams, autoriaus žodžiais "...bendros klasės bičiuliams, 1941 metais pavasarį išklydusiems į rytus ir į vakarus savosios dalios ieškoti". Bet ši knyga nemažiau įdomi ir vyresniesiems. Turinys ir žmonės imti iš realaus gyvenimo. Minimi veikėjų var-

dai — tai autoriaus artimi bičiuliai ir bendraklasiai, su kuriais kartu teko patirti ir išgyventi anų nememtų laikų įvykiai. Nostalgiški, seniai gimnaziją baigusiojo, neramių laikų prisiminimai išeivijoje.

Knygoje **TRYLIKTOJI LAIDA** vaizduojama dviejų okupacijų įvykiai, sukrėtę ne tik visą kraštą, bet skaudžiai palietę ir mokslus einantį jaunimą. Čia autorius — centrinis asmuo. Jis visa tai perduoda savo vardu. Įdomus įvadas į gimnazijos laikus, nerūpestingos dienos prie "indėnų" upelio. "Pusę savo gyvenimo atiduočiau, jei galėčiau ten vėl sugrįžti...", sako Juozas.

Gyvai aprašyta nedidelio žemaitijos miestelio vienos gimnazijos tryliktosios laidos abiturientų gražus ir darnus sugyvenimas, jų svajonės, pokštai ir darbai. Tačiau, okupantams įsiveržus, visa, kas buvo taip miela ir brangu, sugriuvo. Nors okupacijos prasmė ir nebuvo jaunų protų giliau išsami, ninta ir suprata, tačiau nauji potvarkiai ir įsakymai sujudo jaunimą ir sukėlė juose neapykantą svetimiesiems. Vengimas ir boikotavimas dalyvauti komunistų mitinguose ar paraduose, tautinė vėliava Vasario 16 d. gimnazijos bokšte ir mokytojų nurodymų nepaisymas — tai veiksmai, parodę griežtą nusistatymą prieš okupantą. Tuos reiškinius Juozas Toliušis vadina jaunystės pramuštagalvišku patriotizmu.

Tačiau tie jaunatviški įsiveržimai ir pogrindžio slapsti didvyriški žygiai parodė tų laikų jaunimo tikrą pareigos tėvynei supratimą, ištikimybę savajam kraštui, nebijant pavoja. Knygoje sutinkame ir pasimetusių, nesusivokiančių kuria kryptimi savo gyvenimą pasukti, ypač antrajai okupacijai užėjus. Almis, dabar ištikimas vokiečių pareigūnas, atsiskirdamas su draugu, sako: "Juozai, neužmiršk Lietuvos, mes vistiek jos vaikai".

Autoriui ir po 30-ties metų, dabar gyvenant už vandenyno, vaizduotėje iškyla ne vieno bičiulio

s. Juozas Toliušis jo knygos "13-ji laida" pristatymo vakarėnėje, Jaunimo centre.

Kairėje - p. O. Toliušienė, dešinėje - v.s. V. Tallat-Kelpša.

v.s. J. Paronio nuotr.

AUSTRALIJON VYKSTANČIŲJŲ DĖMESIUI

paveikslas iš praeities. Knygoje trumpai paliesta kai kurios jų gyvenimo nuotrupos, vingiai ir kryžkeliai; tai rodo, kad ne savo noru išvykę iš tėvynės, liko ištikimi jai ir svetur. Netikėtumai ir pavojai ypatingose aplinkybėse parodo veikėjų drąsą ir ryžtą nepasiduoti, kovoti, siekti ir nugalėti... Tai pamatome iš Viktoro, Juozo, Aliaus, Kazio ir kitų jaunų narsuolių gyvenimo nuotykių aprašymo. Čia J.T. lyg nori pasakyti, kad mokyklos suole įgytos ar įgimtos asmens savybės lydi žmogų per visą gyvenimą. Todėl ir duoda pavyzdžių tam paryškinti.

Knygoje yra ir skautiško elemento. Įdomus ir jaudinantis vaizdelis iš dviejų skautininkų susitikimo skautų stovyklos metu Kanadoje ir kilnus momentas, parodąs, kokia gyvenime yra tikros draugystės pasiaukojimo kaina, gelbstint draugą iš didžiausio pavojaus (Viktoras ir Juozas).

Visa, kas čia suglaustai paminėta (ar visai nepaliesta dėl vietos stokos), Juozas Toliušis gyvais ir spalvingais iš veikėjų gyvenimo vaizdais arba užuominomis intriguoja skaitytoją ir kelia susidomėjimą sužinoti kas bus toliau...

Skautininkas Juozas Toliušis, TRYLIKOTOSIOS LAIDOS autorius, buvęs SKAUTŲ AIDO redaktorius, seniai mūsų skautiškai šeimai žinomas kaip lengvos plunksnos brolis. Jis savo straipsniais skautiškoj ir kitoj spaudoj yra uolus ir gabus bendradarbis. Prieš keletą metų dienraščio "Draugo" atkarpoje skaitėme jo įdomų romaną "Užtvanką". Dabar turime progos vėl pasidžiaugti ir pasigėrėti naujaisiu s. J. Toliušio laimėjimu.

O.R.

Į VI-ją Tautinę stovyklą, įvykstančią Australijoje, važiuojančių skaičius auga. Be Chicagos, yra užsiregistravę skautai bei svečiai iš Toronto, Omahos, Clevelando ir Toledo. Skautai registruojasi per vienetų vadovus ne vėliau rugpjūčio mėn. 1 d. ASS nariai ir svečiai gali registruotis tiesiog pas v.s. Reginą Kučienę, 8626 So. Mozart St., Chicago, Ill. 60652. Tel. (312) 778-0358.

DRAUGININKAS: Vilkiuk, ką tu čia skaitai?

VILKIUKAS: Ieškau senų vadovų pavardžių. Rašysiu jiems laiškus, kad susirastų savo uniformas ir pasiruoštų VI Tautinei Stovyklai!

GAMTOS DRAUGYSTĖJE

GAMTA IR MES

Galvodami apie gamtą, dažniausiai įsivaizduojame miškus ir pievas, kalnus ir slėnius, upes, upelius ir jūras. Rodos, tik "išėjęs į gamtą" galėtum ja džiaugtis, ją tyrinėti, nes pamirštame, kad gamta yra visur su mumis, net dideliame mieste.

Kaip tai suprasti?

Buvo dar gerokai šalta lauke, kai gražus, didelis svogūnas virtuvėje pradėjo leisti diegus ir kovoti už atnaujintą gyvenimą. Buvo malonu žiūrėti į tą svogūną, nes su juo mūsų širdyse sužaliavo viltis, kad pavasaris ne už kalnų.

Ir katalpos į namus atnešta pupa - ankštis staiga sprogo ir išmetė sėklas tuo pačiu laiku, kaip jos giminės medų. Gamta nuostabi.

Žiema buvo ilga ir labai šalta, bet nepamirškime gilų, baltutėlių sniegą lauke ir žvėrelių bei paukščių pėdsakus jame. O ką sakyti apie apšarmojusius ar apledėjusius medžius, žvilgančius deimantais už lango, arba pasakišką vaizdą po nakties, kai, tyliai iškritęs, lengvutis sniegas viską papuošia?

Visa tai yra **GAMTOS DALIS**. Gal dar pridėjome šį tą iš savęs: sukalėme lesyklą, kurioje renkasi įvairūs paukščiai ir leidžia save stebėti!

Juk kambarinės gėlės, akvariumai, visokie rinkiniai yra vienokiu ar kitokiu būdu surišti su gamta ir gali mums teikti džiaugsmo ir žinių.

Nors, sakykim, didmiesty tegalėtum stebėti kelis medžius, jie keisis pagal metų laikus ir atstovaus gamtą. Ir oras, ypač anksti rytą, gal dar gaivus: pakelk akis į dangų ir giliai atsikvėpk. Naktį ir didmiesty spindi žvaigždės ir mėnulis šviečia, esu tikra. Gal nevisada jie matomi, bet turi būti progų.

Tik išėikime į parką, į užmiestį, gal mišką ar paupį: **VISUR GAMTA GYVAI REIŠKIASI IR KEIČIASI.**

Sklinda visokie kvapai, ryškėja įvairios spalvos ir formos. Staiga ima lynoti ar lyti čiurliais. Viskas išauga į audrą, vėjas smarkiai pučia, pradeda griauti ir žaibuoti ir vėl viskas praeina, tartum nieko nebūtų buvę. Saulė pasirodo ir atsispindi kiekvienam lašely, kabančiam nuo šakelių.

O jei tikrai sekasi, pamatome vieną, kartais net daugiau, laumės juostų - vaivorykščių danguje, ir jaučiamės palaiminti.

Kartais net triukšmingame piknike, judriojo stovykloje galima valandėlei pasitraukti nuo kitų - gal kartais ir keliese - ir stebėti saulę tekant ar leidžiantis. Gal tik pakelti akis ir apvesti žvilgsnį ratu, giliai įtraukti sveiką orą, išiklausyti į tylą arba į atskirus garsus.

Atsigulk aukštieji ninkas, žiūrėk į viršų. Arba atsiklaupk pažiūrėti į žolę: kiekvieną kartą pamatysi ką nors nauja. Jei gali, pasiimk foto aparatą - dėl visko - padidinimo stiklą, gal paprastą binoklį.

Nesikankink, jei nežinai kiekvieno medžio, žvėries ar paukščio, kiekvienos gėlės ar žolelės pavadinimo, nes vis vien gali jausti jų artumą, pavidalą bei užuosti jų kvapą ir išgirsti jų balsą.

Mes kalbamės žodžiais, veido išraiška, judesiais ir ženklais. Paukščiai, pvz., irgi "kalbasi", t.y., naudojasi garsais, kurie kartais labai toli neša, kad susišinotų, praneštų apie rastą maisto šaltinį,

išpėtų kitus apie gresiantį pavojų, skelbtų apie savo teritoriją arba kvieštų kitus į kovą su priešais. Tie priešai dažnai yra žmonės, katės, vanagai, varnos, pelėdos ir pan.

Žinoma, mus labai žavi paukščių giesmės, kartais pasakiškai skambios ir sudėtingos, kartais kuklios ir paprastos.

Patelės tiktai cypsi, gieda patinėliai. Gieda gražiausiai pavasari, dažnai anksti rytą ar pavakary. Vidurdienį, o ypač vidurvasarį - tyli. Žąsys klega ore, atskrisdamos vasarai ar išskrisdamos rudenį.

Išėję gamtos iškylon nepamirškime, kad žvėrys ir paukščiai labai budrūs ir puikiai girdi ir mato. Nebaidykime jų triukšmaudami, greitai judėdami. Net nepatariama šnibždėti, nes šnibždėjimo garsai kažkodėl toli girdėti. Verčiau kalbėkime, jei reikia, ramiai, vienodai, tyliai.

Nebaidykime ryškios spalvos drabužiais. Apsirenkime dengiamom spalvom.

Tiesa, iškyloje nerūkykime: nebejausime nei gaivinančio oro, nei krūmų, medžių ir gėlių kvapo. Išduosime save visai aplinkai ir dar papiktinsim ją!

Ne kartą išeiname stebėti, kas pasitaikys: spalvas, formas - paprastas ir komplikuoatas - voratinklio raštą, medžio siluetą, akmenynų įvairumą, kriauklių trapumą ir pavidalą, gėlių, lapų, debesų savotiškumą ir grožį - žodžiu, viso, ką gamtoje sutinkame. Viskas, pamažu sužinome, turi priežastį, tikslą ir prasmę.

Ne viskas, toli gražu ne viskas, žmogui gamtoje žinoma, suprantama. Bet džiaugtis gamta gali net mažas vaikas, kuris nič nieko nežino apie kokias nors problemas. Užtenka, kad gamta mus patraukia, žavi, domina, gaivina. O jei nerimstame ir norime daugiau išitraukti iš gamtos studijas, medžiagos tam yra apščiai visur.

Gero vėjo!

P.P.

Rytdiena mums duota tam, kad pataisytumėm vakarykščių klaidas ir tobulintumėm save ateinančiais dienai. Tad ar gali kuri nors mūsų gyvenimo diena būti nesvarbi?!

Viktoras vienas prieš vilką

Ištrauka iš Juozo Toliušio knygos

"TRYLIKTOJI LAIDA"

Kelionė į šiaurę paskatino viena seniai laukta naujybė: pirmą kartą gyvenime gavau visą mėnesį atostogų. Kadangi kas vasarą mėgstame nusitrenkti į tolimas, išigijau ratuotą priekabą, kuri per kelias minutes galėjo būti ištempta į jaukią palapinę su patogiomis lovomis, staleliu, šviesa ir kitomis šio laiko prašmatnybėmis. Reikėjo šį žaisliuką išmėginti, todėl užsimojome su dukra ir sūnum patraukti į Kanadą. Jaunieji abi savaites praleis skautų stovykloje, o aš, aistringas meškeriotojas, iškursiu kur nors netolimame upės krante.

Visą parą keliavę, savaitgalio popietę paunksingu miško keliu atriekėjomės į stovyklavietę ir, palikę automobilį prie įmantriai suręstų stovyklos vartų, trijulė sulindome pro juos į rajoną. Netolimam pakrašty, prie balto beržo kryžiaus, stoviniavo keletas uniformuotų vyresniųjų, — ton pusėn aš ir patraukiau. Sūnus tuoj nurūko su netikėtai sutiktu pernykščiu draugu, o mane pasveikino guvi stovyklos viršininkė, kurios globai pavedžiau savo skautę.

Kryžiaus papėdėje stūksojo pilkų akmenų aukuras. Atsirėmiau į jį ir žvilgsniu nulydėjau dukrą, kurią ką tik, už parankės pasikibusią, nusiavedė žaliaraistė vadovė. Norėjau padaryti čia ir pirmą stovyklinę nuotrauką, bet iš krūmyno išnirio virtinė vilkiukų, kurie su didžiausiu triukšmu kūrė į mano pusę. Vadovas bėgo lengva ristele šalia eikliųjų berniukų, ir laukiau, kol grupelė nurūks savo keliu.

Vyriškis, visai nelėtindamas tempo, sušuko:

— Sveikas, Juozai!

— Labutis, — automatiškai atsakiau ir net neatsisukau: nepažįstamas.

Net nesusivokiau, jog buvo mane pašaukęs vardu. Ši smulkmena, vėliau visai nuosekliai besirišanti į atostogų pynę, šiuo momentu liko nepastebėta.

Nenujaučiau nė daug kitų dalykų, nesgi buvau išvykęs nerūpestingon vasaros iškylon...

Palikęs jaunimą stovykloje, krūmynų keleliu

nuvažiavau kokią pusmylę upės žemupiu ir atkran-tėje prie vingio apsistojau. Priekabą per tankių karklų brūzgyną pritempiau prie pat kranto, — būčiau galėjęs meškerę užmesti net pro langą, — ratus užkaišiojau kelmiais ir akmenimis. Beliko tik laukti sėkmingos žvejonės.

Kitą rytą, nuo priekabos laiptelio užmetęs meškerę, iš karto ištempiau lydeką — atostogos geros! Kai vidudienį keliavau į stovyklą, — buvome sutarę, kad čia galėsiu kasdien papietauti, — ledų maišelyje nešiau tris žuvis: pirmą laimikį už suteiktą paslaugą. Skautukai pavalgę jau kėlėsi, merginos buvo užtraukusios dainą, o šeimininkės tuoj pakvietė mane prie savo stalo.

Pro šalį su savo guviais vilkiukais pražygiavo vakar sutiktasis vadovas ir plačia šypsena vėl pasveikino:

— Kaip sekasi, ar pagavai jau ką?

— Aha, — palingavau jam pilna burna, bet kol spėjau nuryti kąsni, jis kilstelėjo ranką ir krypuo-

Kitą rytą nuo priekabos tiltelio užmetęs meškerę, iš karto ištraukiau lydeką...

damas nuskubėjo prie savo būrio.

Kokia juokinga eisena!

Toks mudviejų trumpų akimųjų bendravimas truko veik visą savaitę. Susitinkame kur pamiškės pievelėje, — skautininkas visad su tuo pačiu būriu, — ir jis sūkuba išsižioti pirmas:

— Kaip žvejyba šiandien?

— Gal pagalbos kokios, Juozai?

— Šį vakarą bendras laužas, užsuk!

Lauže sėdėjome viens nuo antro vos per keletą žingsnių, bet visi buvo taip užsiėmę pasirodymų išdaigomis, jog aš tupėjau užmirštas ir vienišas.

Vienu momentu mano skautininkas šoktelėjo per berniukų galvas į laužavietę ir sušuko:

— Iš toli atkeliavusį savo tarpe turime svečią Juozą. O kadangi jis žemaitis, vilkai tat "paruokuos" žemaitiškai.

Jam pamojus, visas būrys užtraukė smagią sutartinę.

Net išsižiojau iš nustebimo: juk tie posmai taip dažnai traukti gimnazijos sodelyje ir gegužinėse.

Laužo atošvaistėse dirigento šypsena mirguliavo ir šešėlių žaidimu, ir nė nepajutau, kai, nuota os pagautas, pats įsijungiau į žinomą melodiją.

Vėliau norėjau jį pakalbinti, iš kur tą dainą ištraukęs, bet laužas netrukus baigėsi, ir visi išiskirstėme.

Keletą kitų dienų su vadovu nebesusitikome, nes buvau sužinojęs, kad už mylios prieš srovę

Jam pamojus, būrys užtraukė sutartinę...

esanti upės užtvanka, kur gerai kimba ešeriai. Išsnuomojau pakrantės ūkininko valtėlę ir kasdien ten irklavau. Vietelė — meškeriotojo svajonė! Krintančios srovės sukuriuose spurdėjo ešeriukai, ir aš juos su džiaugsmu tempiau į laivelį.

Iš vieno entuziasto, kuris čia tupėdavo kiekvieną rytą, sužinojau ir kitą įdomų užtvankos triuką: jos skydai rytais būdavo praveriami, o vakare vėl užleidžiami. Matai, o iki šiol ir nesupratau, kodėl krantas iš po nakties paplatėdavo slidžiu, gleivėtu ruoželiu, o vėlyvą rytą vanduo vėl atvilny-

davo iki pat mano priekabos laiptelio. Nežymus mažmožis. Bent iki anos atmintinos nakties.

*

Iš vakaro radijas pranašavo lietų, ir ketvirtadienį mišką aprėpė drėgmė. Leidosi smulkiai, lyg tiršta migla būtų kritusi iš pilkų aukštybių. Upė pasišiaušė purslotomis bangelėmis, o anos pusės pakraštys susiliejo su beformiais medžių siluetais, tartum kokioj tamsioj akvarelėj. Priešpiečiais taip išismagino, jog net nosies negalėjau iškišti. Net palapinės vidus kvepėjo sodriu lietumi.

Kažin, kaip stovyklautojai šiandien rinkosi pietums — tokia pyla! Atsisakiau pietų ir aš: sukrimsnočiau tik medžioklinę dešrelę ir laukiau liūtės pabaigos.

Bet žliaugė be paliovos. Jau ir sutemo, o audra plakė ploną brezentą ir virpančiu dundesiu nejaukiai pildė mano mažąją pastogę. Nuotaika visai krito, kai staiga užgeso šviesa. Vienu kartu visos civilizuotosios palapinės įmantrybės nustojo vertės, nes nei žinojau, nei mokėjau, kaip šį sutrikimą pataisyti. Kažkurioje skrynelėje buvo Kolmano lempa, bet susierzinęs niekaip negalėjau prisiminti, kuriam kampe ji nukišta. Nugriuvau lovon ir ėmiau migdytis — nieko kito šį vakarą neliko veikti.

Nežinau, kiek ilgai buvau užsnūdęs, kai nelauktas truktelėjimas prabudino. Galvūgalis kabaravo nusviręs į juodą prarają, kojos šovė palubėn. Pašokau iš lovos, bet tuo pačiu akimirksniu išsitiesiau visu ilgiu ant grindų. Priekaba buvo pakrypusi pavojingai įžulniu kampu. Ranka nuslydo šlapiomis grindimis... Po perkūnais — įkyrusis lietus bus suradęs kur nors plyšį!

Tačiau mano nuojauta nepasitvirtino, nes padėtis buvo daug blogesnė. Kai pasvirusia palapine nučiuožiau iki durų, kojos paniro į vandenį. Tamsoje susiradau užtrauktuką ir, užtempęs jį iki viršaus, pravėriau palapinės kraštą. Lietus, atrodo, nebuvo sumažėjęs; jis gaivalingai rėžė nakties tamsą ir tyliu šiurenimu krito po mano kojomis.

Žengiau ant laiptelio — reikėjo ištirti, kas buvo atsitikę. Atsidūriau vandenyje ligi pat juosmens: nebuvo nei laiptelio nei kranto. Batai susmigo į glitų smėlį, o srovė plėšė tolyn. Vos spėjau nusitverti priekabos.

Tamsa bauginamai gaubė upę, ir tikrai nežinojau, kur besas. Kabindamasis į kraštą, apėjau visą priekabą, bet kranto nepasiekiau. Tik iš dugno nuožulnumo orientavausi, kad pakrantė buvo kai-

riame vežėčių krašte. Pasinėręs iki pat kaklo apčiuopiau apačią, ir mane apėmė siaubas: visi akmenys, kuriais atvykęs apipleštavau padangas, buvo dingę. Užpakaliniai ratai tupėjo ant briaunos, už kurios upės dugnas staigiu nuotakumu krito žemyn. Jeigu palapinės neištempsiu, nirtulingoji srovė galėjo ją kiekvieną minutę nuplauti į upės platumas.

Nubridęs į priekį, nutvėriau didįjį kablį ir, įtempęs visas jėgas, pabandžiau traukti krantan. Rankos virpėjo nuo įtampos, linkstančius kelėnus braižė srovės plakami žilvičiai, bet ir sutelktinės pastangos buvo bevaisės: priekaba nė nekrustelėjo.

Sužvejojęs keletą akmenų, pakišau juos po ratais ir išropojau į krantą. Reikia skubėti pagalbos.

Stovyklavietės tikslią vietą vos tik nujaučiau ir tuoj patraukiau į tą pusę.

Lietus tebepylė, bet jis manęs dabar nebevargino — buvau šlapesnis už patį vandenį. Bepūškėdamas tamsiu krūmynu, net apšilau, nes upėje jau buvo pradėję gelti nemaloniu šalčiu.

Vienu kartu netoliese blykstelėjo švieselė, o po kelių akimirkų išgirdau kažką atbrazdant.

— Ūhū, kas ten?

— Uhū, — atsiliepė iš tamsos, — ar tai tu, Juozai?

Kad ji kur bala, — pažinau vilkiukų vadovo balsą ir skubiai šokau į jo pusę.

— Kaip tavo palapinė? — buvo pirmas klausimas, ir aš tuoj išpyliau, kas buvo atsitike.

— Ir man kilo panašus įtarimas, — jis papildė. — Prieš keletą valandų stovyklai pranešė, jog tarnautojai pakėlė užtvankos skydus, nes upės aukščiau grėsė pavojingas potvynis. Tuoj pat pagalvojau, jog anas atidarymas ir tave gali užtvindyti.

Kai tekini atbėgome atgal, jis pašvietė į mano automobilį ir užkomandavo:

— Ar turi virvių? Rišame prie užgalio ir bandysime išvilkti.

Automobilį buvau visai užmiršęs. O jis čia pūsojo už keliasdešimt pėdų, ir priekaba jau seniai galėjo būti ištraukta. Ar nenuostabu, kaip panikoje žmogus pasimeti!

Išliuogęs į vidų, užvedžiau motorą ir įžiebiau ilgasias šviesas.

Brrr, brrr... Nė iš vietos.

Apėjome urzgiantį Chevroletą ir supratome, kad iš jo šią naktį jokios naudos: lietaus išplautas aukštosios pakriausės smėlis apnešęs ratus iki pat ašių!

Vėl brendame abu į vandenį, nakties svečias

rausiasi kažko upės dugnu ir paskui, įsiremęs į priekabos galą, šaukia:

— Čiupkim, bandysime stumti!

Automobilio žibintų plieskime jis man atrodė kaip būtybė iš kitos planetos: iš po kepurės snapelio žėri įsitempusios akys, veidas grėsmingai persikreipęs, nuo pečių nukaręs lietpaltis spurdosi srovėje it vaiduoklio marškiniai.

Tas perkreiptas veidas? Jis kažką signalizuoja, mano smegeninėje tiksi nežinomas pojūtis, bandydamas kažką atkurti. Tuščia! Gal tai vien tik šios nakties įtampa?

— Laikykim! — jis vėl paragina, ir aš stveriu už rėmo.

Spiriamės į upės dumblą, jaučiu — net vanduo trykšta ištižusių batų tarpais. Bendradarbis kelia savo kraštą iš dumblo, įsitempia, ir vežėčios pajuda. Jėga jo — kaip arklio: ratai mala puriu dugnu, o aš vairuoju pro susipynusius karklus į krantą. Kai išsikaptome iš srovės, mano gelbėtojas paspiria po apačia akmenį ir, sunkiai alsuodamas, užsikniaubia ant šlapio vežimo.

— Žinotum, Juozai, — jis netikėtai pasako, — nebuvo jau taip bloga. Anąsyk su tuo prūso vilku

patiltėje daugiau baimės turėjau.

Jo akys žiburiuoja patenkinta liepsnele, o aš — sustingęs! Tas veidas — na, aišku...

— Viktorai, traukinių vagabunde! — išstenu anų laikų jo profesiją ir bėgu aplink palapinę.

Griebiu kairę ir stipriai spaudžiu. Ne dėl to, kad jis skautas — kairioji ranka šiuo momentu reiškia daugiau, negu visa pasaulio skautija. Viskas susibėga į tikslią įvykių pynę — kaip aš to nepastebėjau visą savaitę? Tik dabar aiškiai prisimenu, kaip jis mane pirmą stovyklos dieną sveikino ir mojo, net vardu pašaukė.

Beje, sumirga ir laužas, ir mūsų klasės daina. Kas kitas galėjo ją žinoti, jei ne bendraklasis? Ir ta stiprybė! Juk aš priekabos net nepajudinau.

Apiberiu klausimais, o iš nuotrupų suvokiu, jog jis įsikūręs šiaurės Kanadoje, kad spaudos pranešimai atvilioję į stovyklą, kad...

— Lįskim į automobilį, — tempiu Viktorą už parankės, — viduj apšilsim.

"STELMUŽĖS" STOVYKLA

SYDNEY

Šių metų Sydnejaus "Aušros" Tunto vasaros stovykla įvyko sausio 3-16 d.d. tunto stovyklavietėje, Ingleburn'e, N.S.W. Stovyklai, pavadintai STELMUŽĖS vardu, vadovavo s.v.v.sl. J. Belkus. Stovyklos štabą sudarė: stovyklos adjutantas — s.v.pl. A. Braželis, skautų pastovyklės viršininkas — s.v.v.sl. G. Sauka, skaučių pastovyklės vadovė — v.s.sl. L. Karpavičiūtė, užsiėmimų vadovai — v.s.v.sl. G. Viliūnaitė ir s.v.v.sl. R. Milašas, sargybos vadas — s.v.pl. V. Šatkauskas. Stovyklos ūkį ir virtuvę tvarkė s.v.v.sl. V. Šlitteris ir s.v.sl. A. Mikutavičius. Stovyklavo 45 skautai-tės.

Stovyklos metu jaunieji ruošėsi patyrimo laipsniams, specialybėms įsigyti, mokėsi skautiškosios pionerijos, atliko 2 dienų žygį ir daug kitų darbų darbelių, težinomų tik stovyklų dalyviams. Dienomis, prasiskverbdoma pro eukaliptus,

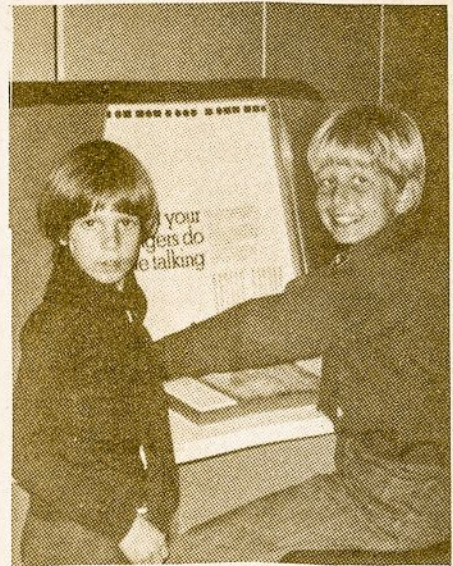
juos kepino karšta saulutė, retkarčiais prausė lietus, vakarais, po dienos užsiėmimų ir darbų, nupilti laužo liepsnų šviesa, jie dainavo, krykštė, juokino... Viena dieną stovyklai vadovavo patys jauniausieji, ir jie tos dienos programą puikiai pravedė.

Stovykloje buvo apsilankiusi tuo metu Australijoje viešėjusi Gyvataro tautinių šokių grupė, pasilikusi ir stovyklos laužo programoje. Apie pusę Gyvataro grupės dalyvių yra skautai, tad laužo programa tą vakarą praėjo labai entuziastingai.

Atsidėkodami stovyklos dalyviai sausio 1 d. dalyvavo Gyvataro koncerte Sydnejuje.

Stovyklos religiniu gyvenimu rūpinosi tunto dvasios vadovas kun. P. Butkus ir svetys kun. Alf. Savickas. Su aušriečiais drauge stovyklavo ir rajono vadas v.s. dr. A. Mauragis. Stovyklą aplankė rajono vadijos nariai ir gražus būrys tėvų bei bičiulių.

B.Ž.

Smalsūs vilkiukai (gal ir būsimieji mokslininkai) — K. Galius, A. Nausėdas ir P. Karpis — draugovės iškyloje į Mokslo centrą Toronte.

Birutės dr-vės sesėms stebint, v.s. V. Aleknienė įteikia GVM baigimo pažymėjimą draugininkei vyr.sk. v.sl. Vilijai Rasutytei Kernavės tunto sueigos metu.

T. Rudaičio nuotr.

Sao Paulo, Brazilijoje, skautai išodžio metu.

A. Saulaičio nuotr.

BRAZILIJA

PALANGOS
VIETININKIJOJE

Sao Paulo, Brazilijoje, Gegučių skiltis prie savo palapinės. Iš k. į deš.: M. Pavilionytė, A. Lipskytė, D. Silickaitė ir skiltininkė B. Bacevičiūtė.

A. Saulaičio nuotr.

Naujasis skautų vyčių būrelis savo vadu išrinko s.v. Eduardą Greičių. Visi keturi vyčiai balandžio 8 atliko 32 kilometrų žygį, nusileisdami pajūrio kalnais nuo Sao Paulo XVIII šimtmečio keliu. Nors ir lijo, jie išskylavo ir naktį stovyklavo. Kartu buvo vienas skautų globėjų — Vyt. Bacevičius.

Velykų rytą Prisikėlimo procesijoje apie 60 skautų ir skaučių dalyvavo uniformuoti.

Šv. Jurgio sueiga balandžio 30 prasidėjo kun. Pr. Gavėno atnaujamomis mišiomis; joms tikinčiųjų maldas sukūrė skautai. Sueigoje įžodį davė keturi skautai, trys skautės ir dvi paukštytės, o abu draugininkai — Nilza Guzikauskaitė ir Robertas Saldys — buvo pakelti į paskiltininkio laipsnį. Dešimčiai paukštyčių vadovauja skautė Sandra Saldytė.

Gegužės 1 d. 18 skautų ir tėvų dalyvavo vienoje pamaldose priemiestyje, giedodami ir paskui su pamaldų dalyviais vaišindamiesi užėigoje ir dainuodami. Motinos

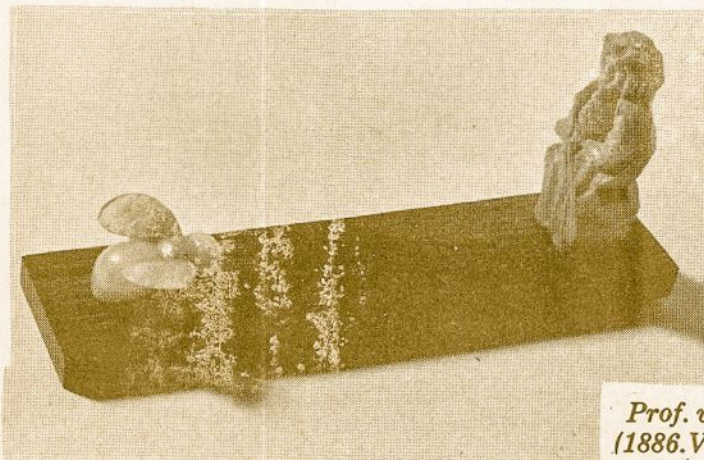
dienos Mišiose šv. Juozapo bažnyčioje skautai ir skautės lydėjo savo motinas.

Gegužės 14 vienoje ligoninėje, kurioje kapelionu yra kun. St. Šileika, Slaugių dieną skautai dalyvavo pamaldose; po jų, papasakoje apie Lietuvą, dainavo lietuviškas dainas, kurias paaiškino Beatriz Bacevičiūtė.

AKADEMINIO SKAUTŲ SAJŪDŽIO VADIJOS PIRMININKO PAREIGŲ SIMBOLIS:

“Žmogus yra nelyg muselė Pramžiaus akivaizdoje”.

Skulptūra yra Korp! Vytis GARBĖS NARIO prof. v.s. IGNO

Kol brolis Osvaldas laiko bambuką, o Hektoras - brolių Robertą Saldį - havajietišku pietų metu linksma!

A. Saulaičio nuotr.

KONČIAUS rankų darbas. Jis ją įteikė ASS X-toje “AKMENĖS” stovykloje, Palisades Park, N.Y. 1960.IX.4-11, ASS Vadijos Pirmininkui fil. s. Eugenijui Vilku. Šis simbolis yra kiekvieno ASS pirmininko perduodamas naujai išrinktajam pirmininkui pareigų pakeitimo iškilmėse. Panašius simbolius turi L.S. Brolijos ir Seserijos Vyriausi Skautininkai.

*Prof. v.s. Ignas Končius
(1886.VII.31 — 1975.II.19)*

HARTFORD

Alf. Dziko nuotr.

Hartfordo skautijos 25 m. sukaktį minint šventinama vėliava. Šventina klebonas kun. T. Matutis.

Vėliavos krikšto tėvai - s. V. Nenortas ir v.s. I. Ruseckienė - užriša juostą.

Paukštytės su savo vadove vyr.sk. S. Banevičiute ir darbelių vadove p. K. Raškevičiene.

Dalis žvalių Hartfordo vilkiukų, skautų ir skautų kandidatų.

Kaziuko mugės iškilmingoje sueigoje paukštytės gieda Lietuvos himną.

Darbščiosios mamytės - šeimininkės ruošia pietus Kaziuko mugėje.

Iš k. į deš.: B. Nenortienė, B. Zabulienė ir L. Simonaitienė.

AUSTRALIJA

IŠ VI TAUTINĖS STOVYKLOS
RUOŠOS

Į VI-ją Tautinę Stovyklą, įvyks-
tančią prie Melbourne sausio 2-14
kviečiami kuo gausiau dalyvauti
užjūrio skautai-tės ir vadovai-ės,
kad šia proga aplankytų seses ir
brolius Australijoje ir sustiprintų
lietuviškojo jaunimo ryšius.

- LSS Pirmija pakvietė v.s. Re-
giną Kučienę TS kelionės organi-
zavimo pirmininke. Brolijos ir Se-
serijos Vyr. Skautininkai ir ASS
Pirmininkas savo atstovais į šį
komitetą pakvietė s. J. Gaižutį, p.
Z. Deveikienę ir s. fil. I. Laucienę.
- Per kelionių agentūrą jau už-
sakyta 100 vietų lėktuve kelionei iš
JAV į Australiją. Iš Chicagos iš-
skrendama gruodžio 22; lėktuvas

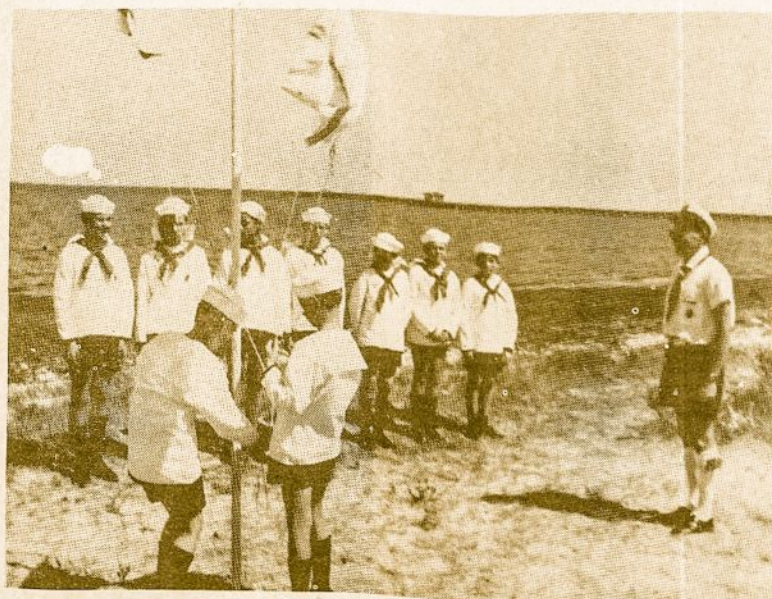
nusileis San Francisco, kur prisi-
jungs Los Angeles skautai-tės.
Svečiai atskris į Sydneį gruodžio
24 (per Kūčias); tolimesni sustoji-
mai bus Canberroje ir Melbourne.
Kelionės kaina vienam — apie
1200 dol.

- VI-ji Tautinė Stovykla prasidės

*Melbournio jūrų skautų Nidos
laivas 1976 m. stovykloje.*

*Kairėje - australas skautininkas
A. Lowes, dešinėje - j.s. V. Vaitkus
ir laivo vadas j.b.vl. R. Mucenie-
kas.*

V. Vaitkaus nuotr.

1978 m. sausio 2 d. ir truks iki
sausio 14 d. Po Stovyklos užda-
rymo, sausio 15 d., svečiai išskren-
da namo, į Ameriką.

- Sydnejaus Senujų Skautų Židi-
nys gamina didesnę kiekį baltinių
(T-shirts) su spausdintu užrašu
"Aš remiu VI T.S.!" Pelnas bus
skiriamas VI TS paremti.

- VI-ją Tautinę Stovyklą sudarys
trys pagrindinės stovyklos: Sese-
rijos, Brolijos ir Bendrijos, kurios
bus suskirstytos į 11 pastovyklių.

- Jau sudarytas VI TS dainorėlis; į
jį įeina 150 dainų bei giesmių. Jas
surinkti padėjo visi LSS Australi-
jos Rajono tuntai.

- Baigiama sudaryti VI TS vadija.
Stovyklos viršininku bus s. H.
Antanaitis, jo pavaduotojais —
v.sl. Pajauta Pullinen ir s. Vladas
Stasiliūnas. Kitų pareigūnų pavar-
dės bus netrukus paskelbtos.

- Maloni žinia, pradžiuginusi VI
TS rengėjus ir LSS vadovybę:
Victorijos valstija Australijoje pa-
skyrė 5000 dol. TS ruošos išlai-
doms.

ARGENTINA

BUENOS AIRES

Balandžio 2 susibūrė naujas
skautų ir skaučių būrelis — iš viso
vienuolika, vadovaujami Marytės
Barzdžiūtės. Po dviejų sueigų jau
buvo 22 berniukai ir mergaitės,
kurie nori tapti skautais. Vadovei
talkina Jonas Kunca.

— Ar turi jaunesnę sesutę?
— Ne, neturiu.
— Tai ką tu muši?

*Prie Port Phillip įlankos,
Australijoje, į padangę kyla lietu-
viškas vimpilas.*

V. Vaitkaus nuotr.

IVADAS

Iš Amerikos man rašė
Sesė Sofija ir prašė:
Iš Kengūrų Žemės duoki
Tipišką skautuką koki.

O jo nuotykius ir veidą
Dės tuojau į SKAUTŲ AIDĄ.
Ir tegul broliukai, sesės
Pažintį šią gražią tęsia

Ir svajoja patyliukais,
Kaip ten gera australiukams:
Jie, kengūras pažaboję,
Linksmi sueigon išjoja.

Arba strykt-pastrykt po šuolį
Iškylon — po to namolio.
Svaidda jie ten bumerangus,
Lenkdami kaimynų langus...

Tai tiesa, broleliai, sesės,
Nuotykių visur jūs rasit.
O Australijoje toliojoj
Bėdų skautai nestokoja.

Švilpų Rimą pristatau
Ir labai atsiprašau,
Jei jo vietoje dažnai
Pasirodys jūs veidai...

SUPAŽINDINIMAS

Yra mažas toks berniukas,
Šešių metų pipiriukas,
Niekas niekur jo nelaukia,
Kur tik paklausai — vis šaukia:

— Švilpų Rimas jau čia buvol..
(Kas nors lūžo, kas nors griuvo,
Ar sudužo ar pabiro).
— Švilpą gaudykite, vyrai!

O tas Švilpa — labai kietas,
Viskas jam, mat, savo vietoj.
Kaktoj guzas, švarke skylės,
Bet dėl to nenusivylęs.

Būdo jie tiesaus be galo,
Niekad neina aplink balą:
Tišku-tašku per balutę.
Ar tiesiau dar gali būti?

Cypia katės, šunys kaukia,
Švilpa per tvoras tik braukia.
Tai safari jisai ruošia
Per pakiemius, išsijuosęs,

Šaudo tigrus ir tapyrus
Džiunglių vidury mūs vyras,
Darže lūžta pomidorai,
Pildosi visi jo norai.

Ak, tu nuotykių, kaip matot,
Ir ant žemės ir visatoj
Pilna. Švilpa jau svajoja
Ir jau ateitį planuoja:

Brolis Bronius sueiliavo,
Aleksandras iliustravo

— Taip. Netrukus aš raketa
Pastatysiu neregėtą,
Marsan skrisiu, į Uraną
Pažiūrėt, kas ten gyvena.

Žada būti astronautu,
Kad į kailį vėl negautų.
(Kiek blogiau — į pirmą klasę
Tėtis neseniai užrašė).

Toks tai Švilpa yra vyras,
Nors smarkuolis — ne pagyras,
Ir į kliūtį kokią menką
Iš drąsumo tik patenka.

Šitoj vietoj taška, va,
Deda rašanti ranka.

Susitiksime tylutėliai
Kurį mėnesį, ar ne?
Švilpos nuotyčiai bus vėlei
SKAUTŲ AIDO žurnale.

GERAI, KAD NEPASTEBĖJO

Kartą ėjo pelė su drambliu pasi-
vaikščioti. Jiems bevaikščiojant,
pelė staiga pamatė katina ir sku-
biai pasislėpė už akmens. Prabėgus
katinui pro šalį, pelė išlindo iš savo
slėptuvės ir atsidususi sako
drambliui:

— Laimė, kad jis mūsų nepaste-
bėjo!